ΕΤΟΣ Β'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — Ἀριθ. (194—99)

Τὸ φύλλον λεπτὰ 25

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓ. Ν ΛΑΧΑΝΟΚΑΡΔΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Λέκα ἀρ. 24 (Ἔναντι Στοᾶς Σιμοπούλου)

Ἀγγελίαι καὶ διαφημίσεις μὲ εἰκόνας καὶ μὴ κατ' ἀποκοπήν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ ἐτησία δραχ. 12 ἐξάμην 6
Ἐξωτερικοῦ » φρ. χρ. 20

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 8 Ἰουνίου 1908.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΛΗΘΕΙΑΣ,, ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Ν. ΚΑΡΒΕΛΛΗΣ (ΚΑΪΡΟΝ)
Πρὸς ὃν ἀπευθυντέον διὰ πᾶσαν ἐξ Αἰγύπτου δημοσίευσιν καὶ διὰ πᾶσαν ἐν γένει ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὴν σύνταξιν ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸ παρὸν φύλλον ἀφιερωμένον κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν τρίτην ἐπετηρίδα τοῦ μαρτυρικῶς εἰς τὸ πεδίον τῶν εὐγενῶν πολιτικῶν του ἀγώνων πεσόντος ἀειμνήστου Θεοδώρου Δηλιγιάννη, θὰ εἶχε ἐκδοθῇ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀκριβῶς σχεδὸν κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἐνδόξου θανάτου του, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐμποδίσει τοῦτο ἡ ἐπελθοῦσα βραδύτης εἰς τὴν λῆψιν χειρογράφων τινῶν καὶ εἰκόνων. Ἀλλὰ περὶ ἀνδρῶν, οἵων ὁ μεταστάς, ἀφιερωσάντων ὁλόκληρον τὸν βίον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ πατριωτικοῦ ἰδανικοῦ εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος στιγμὴ νὰ ὁμιλῇ τις.

Μετὰ τρία ἐκ τοῦ θανάτου του ἔτη, ἡ μορφὴ τοῦ Γέρου μειδιᾷ εἰσέτι εὐοίωνος καὶ ἐνθαρρυντικὴ ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ λαοῦ τοῦ ἀποζῶντος ἐκ τοῦ ἱδρῶτος του, καὶ μετὰ βδελυγμίας ἀποβλέποντος εἰς τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τῆς εὐπιστίας του, μηδὲν ἄλλο ἰδανικὸν ἔχοντας πλὴν τῆς συναλλαγῆς.

Τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη ὁ βίος ὑπῆρξεν ὑπογραμμὸς ἐντιμότητος, αὐταπαρνησίας, πατριωτικῆς δράσεως, νομιμοφροσύνης καὶ εἰλικρινείας καὶ σεβασμοῦ ὑπερτάτου ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἐπὶ ἥμισυν αἰῶνα ὁ θαρραλεώτερος προασπιστής.

Εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἁβρότητα καὶ φρασεολογίαν ἐκείνην ἥτις ἐκ τοῦ κοινοβουλίου ἔλαβε τὸ ὄνομα, εἰς τὴν εὐφράδειαν τὴν πολιτικὴν δὲν ἔσχεν ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης τὸν ἐφάμιλλον κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ πολιτικοῦ ἐν Ἑλλάδι βίου.

Ἀλλὰ καὶ ἐξόχως ἐπίκαιρον νομίζει ἡ «Ἀλήθεια» τὴν παράστασιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς σκέψεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς γλυκείας μορφῆς τοῦ μεγάλου πολίτου καὶ σεβασμίου μάρτυρος πολιτευτοῦ, κατὰ τὴν περίοδον τῆς πολιτικῆς ἀβεβαιότητος καὶ ἀποθαρρύνσεως, ἣν διανύομεν σήμερον, ἐνώπιον τῆς λειψανδρείας καὶ τῆς λυποψυχίας αἱ ὁποῖαι κατήντησαν τὸ κοινοβουλευτικὸν Σύστημα, θὰ ἐλέγαμεν παιδαριῶδές τι παιγνίδιον, ἐὰν δὲν εἶχε τι τὸ τραγικόν.

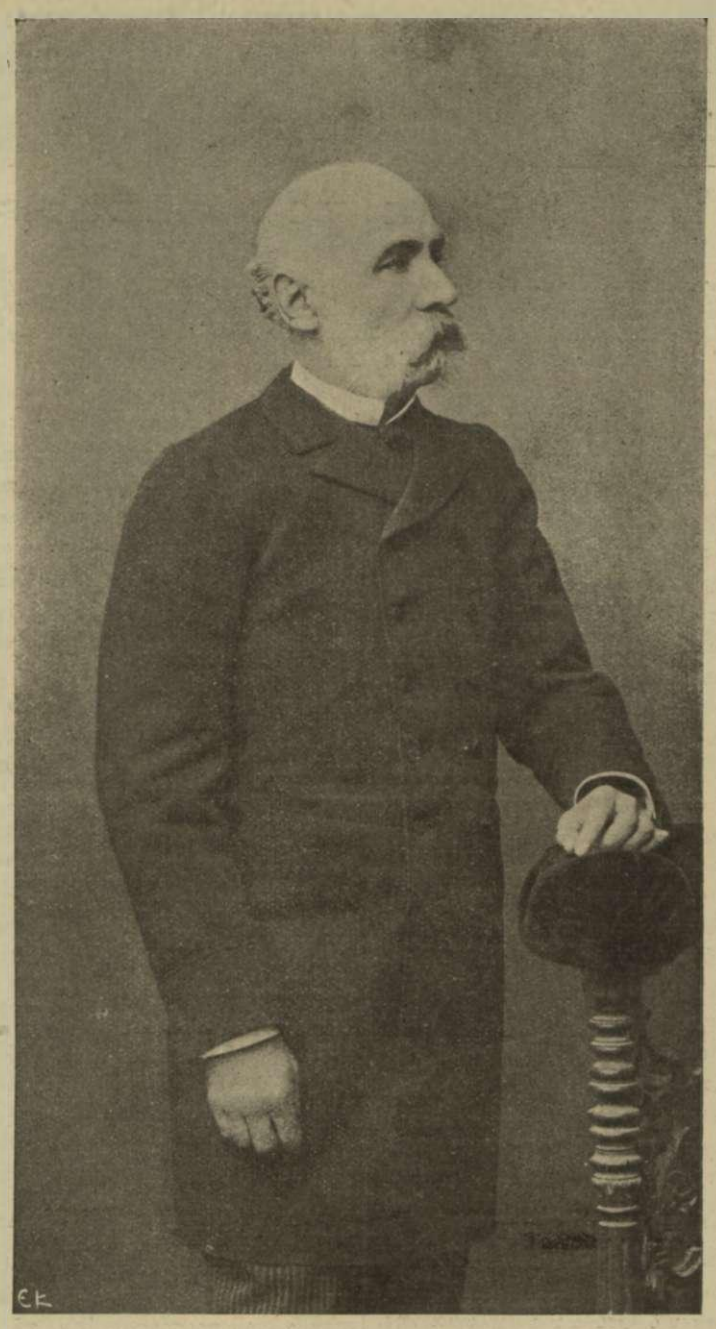

Εἴθε δὲ, ἡ μνήμη τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη ἵνα συγκρατήσῃ πάντοτε εἰς τὴν ἁρμόζουσαν περιωπὴν τό τε Κοινοβούλιον καὶ τὰς Κοινοβουλευτικὰς Κυβερνήσεις καὶ ὡς κυβερνῶν καὶ ὡς ἀντιπολιτευόμενος, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς πάντας ὑψηλοτέρας σκέψεις περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, περισσοτέραν περισυλλογὴν καὶ αὐταπάρνησιν κατὰ τὰς κρισίμους ταύτας στιγμὰς ἃς διέρχεται τὸ Ἔθνος.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

(Ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν πηγῶν)

Ὁ Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης, ἔγγονος τοῦ μεγάλου ἄρχοντος Ἰωάννου Δ. Δηλιγιάννη, τοῦ Μωραγιάννη, ἢ γενικοῦ προεστῶτος τῆς Πελοποννήσου, ὁ ὁποῖος πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μαχμούτ δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένου του ἐν Λαγκαδίοις, τῇ 7ῃ Φεβρ. 1816, ἐγεννήθη ἐν Τριπόλει τὸ ἔτος 1824 ἢ 1825, διότι κατὰ τὸ 1825, ὅτε ὁ Ἰβραὴμ ἐκυρίευσε τὴν Τρίπολιν, ἦτο ἀκόμη νήπιον. Συνέβη δὲ τούτου ἕνεκα νὰ λησμονηθῇ ὑπὸ τῶν γονέων, οἵτινες ἔντρομοι ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς Πύλης τῆς ὁδοῦ Ναυπλίου, ἐνῷ οἱ Ἄραβες εἰσήρχοντο ἐξ ἀντιθέτου πύλης εἰς τὴν πόλιν, καὶ μόλις ὅτε ἐξῆλθον ἐνεθυμήθη γηραιὰ ψυχοκόρη των τὸ ἐν τῇ λικνίᾳ του κοιμώμενον νήπιον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, παρέλαβεν αὐτὸ καὶ ἔσπευσε κατόπιν τῶν κυρίων της, δὲν συνήντησεν ὅμως αὐτούς, εἰμὴ μετὰ τρίωρον ἐν Ἀχλαδοκάμπῳ ὅπου κατάκοποι καὶ ἀγωνιῶντες εἶχον σταθῆ ν' ἀναμείνωσι. Νήπιον λοιπὸν ἔτι εἰσῆλθε μετὰ τῶν γονέων καὶ τῶν τριῶν πρεσβυτέρων του τέκνων αὐτῶν εἰς Ναύπλιον τῷ 1825, ἐκεῖ δὲ διῆλθε τὰ πρῶτα

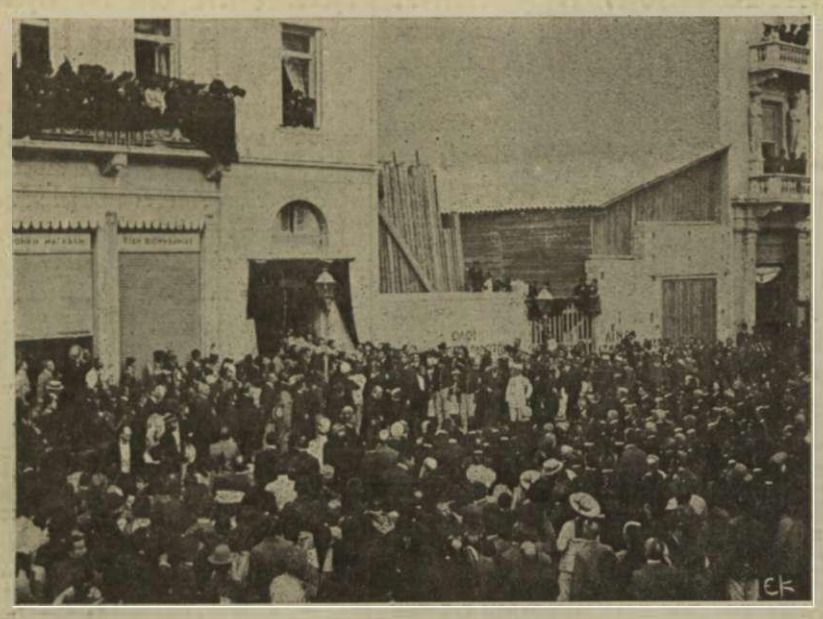

Ὁ νεκρὸς τοῦ Δηλιγιάννη μεταφερόμενος ἐκ τῆς οἰκίας του εἰς τὴν Βουλὴν τὴν ἑπομένην τοῦ φόνου.

Ὁ νεκρὸς τοῦ Δηλιγιάννη μεταφερόμενος εἰς τὴν Βουλήν.
(Φωτογραφίαι κ. Ν. Πιλαβίου)

παιδικά του ἔτη ἐν διηνεκεῖ στενοχωρίᾳ καὶ τρόμῳ. Βραδύτερον διορισθέντος τοῦ πατρός του τοπάρχου ἐν Ἀμαλιάδι καὶ ἐν Κορίνθῳ, διέμεινεν ἔτη τινὰ εἰς τὰς πόλεις ταύτας καὶ ὁ Θεόδωρος ὡς παῖς, φοιτῶν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ διακρινόμενος μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του, μάλιστα δ' ἐν Κορίνθῳ ὅπου ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ Ἡμπούκη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ

Τῶν γνώσεών του καὶ τοῦ θάρρους του δεῖγμα ἀπτὸν παρέσχεν ἐν Κορίνθῳ καθ' ὃν χρόνον ὁ νεκρὸς βασιλεὺς Ὄθων τὸ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν ταύτην. Κατὰ τὴν εἰς Ἀκροκόρινθον ἄνοδον τῆς βασιλικῆς συνοδείας παρηκολούθει καὶ ὁ μικρὸς Θεόδωρος μετ' ἄλλων ὁμηλίκων, ὅτε δὲ εἰσῆλθεν ὁ Ὄθων εἰς τὸ φρούριον καὶ σταθεὶς ὑπεράνω τῆς εἰσόδου διὰ νὰ ἀποθαυμάσῃ τὴν ἐξαισίαν θέαν, ἠρώτησέ τινα τῶν παρακολουθούντων στρατηγῶν πῶς ὀνομάζονται ἑλληνιστὶ αἱ ἐπάλξεις, ὁ ἀπαίδευτος στρατιωτικὸς ἀπεκρίθη.

— Μπεντένια, Μεγαλειότατε.

—«Πῶς ; πῶς ; Μπεντένια ; Καὶ εἶνε ἑλληνικὴ ἡ λέξις αὕτη ;» ἠρώτησε πάλιν ὁ βασιλεύς, δικαίως ἀμφιβάλλων.

—«Ἐπάλξεις, ὄχι μπεντένια» ἀνεφώνησε τότε παρεμβαίνων θαρραλέως ὁ μικρὸς Θεόδωρος.

Ὁ βασιλεύς, ἀκούσας τὴν λέξιν ἐπάλξεις καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ὀρθή, ἐστράφη πρὸς τὸν μικρόν. ἐθώπευσεν αὐτόν, τὸν ἠρώτησε ποῖος ἦτο καὶ μαθὼν ὅτι ἦτο τέκνον τοῦ τοπάρχου Παναγιώτου Δηλιγιάννη, τοῦ προτελευταίου ἐκ τῶν ἑπτὰ υἱῶν τοῦ Μωραγιάννη Ἰωάννου Δ. Δηλιγιάννη, τῷ εἶπε νὰ προσπαθήσῃ νὰ φανῇ ἄξιος τοῦ οἰκογενειακοῦ του ὀνόματος.

ΜΕ ΠΟΣΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΕΣΠΟΥΔΑΣΕΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἄχρηστον εἰς τὸν ὀργῶντα πρὸς πρόοδον παῖδα. Ἀφοῦ βραδύτερον ἐτελείωσεν ἐν Ναυπλίῳ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς καὶ μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπως σπουδάσῃ νομικὰ ἐν τῷ ἀρτισυστάτῳ Πανεπιστημίῳ, ἐστενοχωρεῖτο φυσικῶς ἐν τῇ πρωτευούσῃ τὸ ἀρχοντόπουλον ἐκεῖνο δι' ἔλλειψιν ἐπαρκῶν χρηματικῶν μέσων, καθ' ὅσον αἱ καταστροφαὶ τοῦ μακροῦ ἀγῶνος εἶχον ἐξαφανίσει ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν. Εἶχε λοιπὸν ἀνάγκην ἀρωγῆς καὶ τοιαύτην ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῷ βασιλεῖ Ὄθωνι. Ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῇ παῖς ἔτι αὐτὸς εἰς τὸν βασιλέα ; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐχερές, ὡς ἀσύνηθες. Ἀλλ' ὁ Θεόδωρος δὲν ἀπεθαρρύνθη. Μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους ἀποπείρας κατώρθωσε τέλος πάντων νὰ ἴδῃ ποτὲ τὸν βασιλέα καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀρωγήν του· ὁ δὲ Ὄθων ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀνεπόλησε τὸ ἐν Ἀκροκορίνθῳ ἐπεισόδιον, προθύμως ὥρισεν αὐτῷ μηνιαῖον ἐπίδομα ἀπὸ 30 σφάντσικες, μὲ τὰ γλίσχρα δὲ ταῦτα μέσα ὁ ἐπιμελέστατος καὶ λιτὸς Θεόδωρος διήκουσε τὰς πανεπιστημιακάς του σπουδάς.

ΑΜΙΣΘΟΣ ΑΝΘΥΠΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Διαρκουσῶν ἔτι τούτων, ὁ θεῖός του Ρήγας Παλαμήδης, ὑπουργὸς γενόμενος, διώρισεν αὐτόν, ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, *ἄμισθον ἀνθυπακόλουθον* τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῷ 1842 καὶ οὕτως ἤρξατο τοῦ ὑπαλληλικοῦ του σταδίου ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, ἐν τῷ ὁποίῳ μάλιστα διεκρίθη ὡς πολλοὶ ὀλίγοι ἄλλοι, φθὰς μέχρι τοῦ βαθμοῦ γενικοῦ γραμματέως, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ κατέλιπε τὸ στάδιον τοῦ ὑπαλλήλου μετὰ εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν, διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ πολιτικόν. Ἐπὶ μακρὸν ἐχρημάτισε καὶ συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς μετὰ τὸ 1843, πολλῶν δὲ συνόδων τῶν χρόνων ἐκείνων τὰ πρακτικὰ εἶνε συντεταγμένα ὑπὸ τοῦ Θεοδ. Δηλιγιάννη ἐξ ἀναπολήσεως τῶν κατὰ τὰς συζητήσεις λεγομένων, διότι ἡ στενογραφία ἦτο τότε ἄγνωστος ἐν Ἑλλάδι.

ΠΩΣ Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΤΕΒΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Ἡ μακρὰ αὕτη ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τοῖς ὑπουργείοις ὑπηρεσία προσεπόρισεν εἰς τὸν ὀξυνούστατον καὶ φιλοπονώτατον Θεόδωρον γνώσεις καὶ πεῖραν τὰ μέγιστα χρησιμευσάσας αὐτῷ βραδύτερον ἐν τοῖς κοινοβουλευτικοῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τῇ διευθύνσει διαφόρων ὑπουργείων, μεγίστην δ' εἶχεν ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν, τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὁ ἀοίδιμος Ὄθων, ὁ ὁποῖος καὶ συχνότατα προσέφευγεν εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν πεῖραν αὐτοῦ ἐν ὑπηρεσιακοῖς ζητήμασιν, ἐπροστάτευσε δὲ τοσοῦτον αὐτὸν κατὰ ἀποπειρῶν παύσεως, ὥστε, ὅτε τῷ 1860, ἀδυσώπητος ὑπουργὸς ἠξίου τὴν παῦσιν του, ὁ βασιλεὺς Ὄθων, ἀπήλλαξε μὲν τὸν ἐπίμονον ὑπουργὸν ἀπὸ τῆς συνεργασίας μετὰ τοῦ Θεοδώρου Ἡ. Δηλιγιάννη ὡς γενικοῦ γραμματέως, δὲν ἔπαυσεν ὅμως αὐτόν, ἀλλὰ τῷ ἔδωκε μακρὰν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ ἠξίωσε νὰ σταλῇ καὶ αὐτὸς εἰς Παρισίους, ἵνα τῇ συγκατανεύσει τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως παρακολουθήσῃ τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας ἐν τοῖς διαφόροις ὑπουργείοις καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔτι χρησιμώτερος.

Ἀλλ' ἂν δὲν τῷ ἐχρησίμευσεν ἡ ἐν Παρισίοις διδασκαλία καὶ πεῖρα ὡς ὑπαλλήλῳ πλέον, μεγάλως συνέτειναν ν' ἀναδείξωσιν αὐτὸν τὸν ἐμπειρότατον τῆς ὑπηρεσίας ὑπουργὸν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς δυναστείας διὰ τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Ὄθωνος, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδόλως μετέσχεν ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, καταλιπὼν οὗτος ὁριστικῶς τὸ ὑπαλληλικὸν στάδιον ἐπεδόθη εἰς τὸ πολιτικόν, ἐκλεχθεὶς δὲ κατὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ 1863 μέλος αὐτῆς τοσοῦτον διεκρίθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὥστε ἐγένετο πάραυτα καὶ Ὑπουργός. καὶ δὴ τῶν Ἐξωτερικῶν, αἱ δὲ ἀγορεύσεις του κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἡ συνεργασία του εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ νέου συντάγματος ἀνέδειξαν αὐτὸν ὁποῖος λαμπρότερον ἔπειτα ἐξετυλίχθη, νομιμόφρονα, σταθερόν, φιλόπατριν πρὸ παντὸς ἄλλου, χρηστὸν κυβερνήτην καὶ δεινὸν ῥήτορα καὶ χειριστὴν τοῦ λόγου διά τε τοῦ στόματος καὶ διὰ τοῦ καλάμου. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη ἐπιφανὴς μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν, δὲν ἐβράδυναν δὲ νὰ συσπειρωθῶσι περὶ αὐτὸν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὀπαδοί, ἀποτελέσαντες τὸ δηληγιαννικὸν ἢ ἐθνικὸν κόμμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος ἠγωνίσθη, εἴπερ τι καὶ ἄλλο πρὸς διάσωσιν τῶν θεσμῶν τῆς χώρας καὶ πρὸς ἀναστολὴν καὶ περιορισμὸν τῆς ἀχαλινώτου ἐκμεταλλεύσεως καὶ ἐξαντλήσεως αὐτῆς.

Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΩΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Πρὶν ὅμως γείνῃ ἀρχηγὸς ἰδίου κόμματος, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην του τόσον εὐδόκιμον ὑπουργίαν, ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα ὡς πρεσβευτὴς παρὰ τῷ Ναπολέοντι Γ' ἐν Παρισίοις, αἱ δὲ φιλικώταται σχέσεις τὰς ὁποίας κατώρθωσε νὰ συνδέσῃ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, εἶχον παράσχει αὐτῷ τὰ μέσα νὰ προσφέρῃ σημαντικὰς τῇ πατρίδι ὑπηρεσίας μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866, κατορθώσας ὅπως ὁ Ναπολέων κηρυχθῇ ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς ἡρωΐδος νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ γάμος τοῦ βασιλέως ἐν Πετρουπόλει εἶχε καταστήσει δύσκολον τὴν θέσιν αὐτοῦ παρὰ τῷ Ναπολέοντι, παρῃτήθη τῆς πρεσβείας καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἐνεργὸν πολιτικὸν βίον.

Ὡς ὑπουργὸς δὲ τῶν Ἐξωτερικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἀντεπροσώπευσεν τὴν Ἑλλάδα ἐν τῷ Βερολινείῳ Συνεδρίῳ ὅπου δι' ἀπείρων προσπαθειῶν κατώρθωσε νὰ ἐπικασθῇ καὶ τῇ Ἑλλάδι ὁλόκληρος ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Ἤπειρος διὰ τῆς περιλαλήτου γραμμῆς τοῦ Βερολίνου, τὰς δὲ ἐπιδεξίους καὶ ἀκαταπονήτους καὶ τελεσφόρους ἀποβάσας ἐνεργείας αὐτοῦ ἀψευδὴς μάρτυς ἐπιβεβαίωσεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς Γαλλίας ἀντιπρόσωπος κ. Θουβενὲλ δι' ὅσων περὶ τοῦ Συνεδρίου τούτου ἔγραφεν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

Ἡ πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ Θεοδ. Δηλιγιάννη δὲν ὑπῆρξεν εὐχερὴς παρὰ τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ προσόντα. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του Γορτυνίᾳ εἶχεν ἀντιπάλους δεινοὺς καὶ ἰσχυροὺς τοὺς Κολοκοτρωναίους, τοὺς Πλαπουταίους, αὐτοὺς τοὺς ἐξαδέλφους του Δηλιγιανναίους, κατ' ἐπανάληψιν δὲ τούτου ἕνεκα καὶ ἀπέτυχεν ἐν βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς, τελευταῖον ὅμως ἐπεκράτησε πάντων τῶν ἄλλων καὶ ἀπέβη ὁ κυριώτατος, κραταιὸς καὶ διηνεκὴς σχεδὸν ἀντιπρόσωπος τῆς Γορτυνίας ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ἡ δ' ἐν αὐτῷ περιφανὴς εὐδοκίμησίς του ἀνέδειξεν αὐτὸν πολλάκις ὑπουργὸν ὑπὸ διαφόρους πρωθυπουργούς, καὶ δὴ δὶς τῷ 1863, δὶς τῷ 1864, τῷ 1869, τῷ 1871, τῷ 1877 καὶ δὶς τῷ 1878. Τοσαύτη δὲ ἦτο τοῦ ἀνδρὸς ἡ φιλοπονία, ὥστε ἀδιακόπως καὶ συνεχῶς εἰργάζετο, εὗρε δὲ καιρὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολυασχόλου καὶ πολυταράχου πολιτικοῦ ἐν Ἑλλάδι βίου ν' ἀσχοληθῇ μετὰ τοῦ Ζηνοπούλου εἰς συλλογὴν καὶ ἑρμηνείαν πάντων τῶν μέχρι τοῦ 1866 νόμων τῆς Ἑλλάδος, ἐκδοὺς οὕτως εἰς ἑπτὰ τόμους τὴν πασίγνωστον πολύτιμον *Ἑλληνικὴν Νομολογίαν*.

ΠΩΣ ΔΙΕΔΕΧΘΗ ΤΟΝ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΓΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ἐντεῦθεν ἡ ἀπαράμιλλος αὐτοῦ ἐνημερότης καὶ εὐχέρεια ἐν παντὶ ζητήματι ὑπὸ συζήτησιν, περὶ τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ προχείρου ἠδύνατο πάντοτε νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ γνώσεως καὶ κύρους μοναδικοῦ. Τοῦτο δὲ τὸ μέγα αὐτοῦ προσὸν συνετέλεσεν καὶ εἰς τὴν ἀνάδειξίν του ὡς ἀρχηγοῦ κόμματος τῷ 1883 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου. Πολλοὶ τότε ὑπῆρχον ἐν τῷ ἀπορφανισθέντι κόμματι ἐπιφανεῖς ἀξιοῦντες ἀρχηγίαν, οὐδεὶς δ' ἐδέχετο νὰ ὑποχωρήσῃ ὑπὲρ ἄλλου. Συνῆλθον λοιπὸν ἡμέραν τινὰ παρὰ τῷ Σ. Σωτηροπούλῳ, ὅπως συσκεφθῶσι τίνι τρόπῳ νὰ διευθύνωσι ἀπὸ κοινοῦ τὸν κατὰ τοῦ κατέχοντος τὴν ἐξουσίαν καὶ μεγάλως καινοτομήσαντος ἐν αὐτῇ Χαριλάου Τρικούπη ἀγῶνα. Ὁ σπουδαιότερος τότε νεωτερισμὸς τοῦ Τρικούπη ἦτο ὁ σχεδὸν διπλασιασμὸς τῶν δαπανῶν καὶ τῆς φορολογίας τοῦ κράτους διὰ μιᾶς, ἀπεφασίσθη λοιπὸν προτάσει τοῦ Θ. Δηλιγιάννη ἐν τῷ προϋπολογισμῷ κυρίως νὰ καταπολεμήσωσι τὸν ἀντίπαλον ἀναλαμβάνοντες νὰ λαλήσῃ ἕκαστος περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἑνὸς ὑπουργείου τῆς ἐκλογῆς του. Ἀνέλαβον λοιπὸν ἑπτὰ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἐκείνων ἕν ἕκαστος ὑπουργεῖον καὶ ὑπεσχέθησαν μετὰ δύο ἑβδομάδας ν' ἀνακοινώσωσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν νέᾳ συνεντεύξει τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν των καὶ τὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν γνωμῶν καὶ σχεδίων τοῦ Τρικούπη, ἵνα ὡσι πάντες ἐν γνώσει καὶ ἀπὸ κοινοῦ διεξαγάγωσι τὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὴν δευτέραν ὅμως συνέντευξιν οὐδεὶς εὑρέθη παρεσκευασμένος ἐκ τῶν ἀναλαβόντων τὸν ἀγῶνα, ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐπέτεινεν, ἀπεφασίσθη ἄνευ τρίτης συνεντεύξεως ν' ἀρχίσωσιν οἱ εἰσηγηταὶ ἐν τῇ Βουλῇ τὸν ἀγῶνα εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Τρικούπη εἰσήγησιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ !

Καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ εἰσηγήσατο ὁ Τρικούπης τὸν ριζικῶς νεωτεριστικὸν προϋπολογισμόν του, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἑπτὰ εἰσηγητῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἠγείρετο ν' ἀπαντήσῃ, διότι οὐδεὶς ἦτο ἕτοιμος. Ἠγέρθη τότε ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲν ὑπουργεῖον εἶχεν ἀνατεθῇ νὰ μελετήσῃ, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἦτο πάντων ἐνημερώτατος καὶ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅσα εἶχεν ἀγορεύσει ὁ Τρικούπης εἰσηγούμενος τὸν προϋπολογισμὸν ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν κατὰ τρόπον τόσον θαυμάσιον, ὥστε ὁ ἐκ τῶν ἀπαιτησῶν τῆς ἀρχηγίας Ἀντώνιος Μαυρομιχάλης ἐνθουσιασθεὶς ἠγέρθη καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑποψηφίους τῆς ἀρχηγίας, δεικνύων δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἀγορεύοντα Θ. Δηλιγιάννην.

— «Ἰδού, Κύριοι», εἶπεν, ὁ ἀρχηγός. «Ἐπῆρε μὲ τὸ σπαθί του τὴν ἀρχηγίαν».

Καὶ ὄντως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνεσπειρώθησαν περὶ τὸν Θεόδ. Δηλιγιάννην τινές, ἔκτοτε δὲ τὸ οὕτω συμπαγὲν κόμμα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην ἠγωνίσθη ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς σπατά-

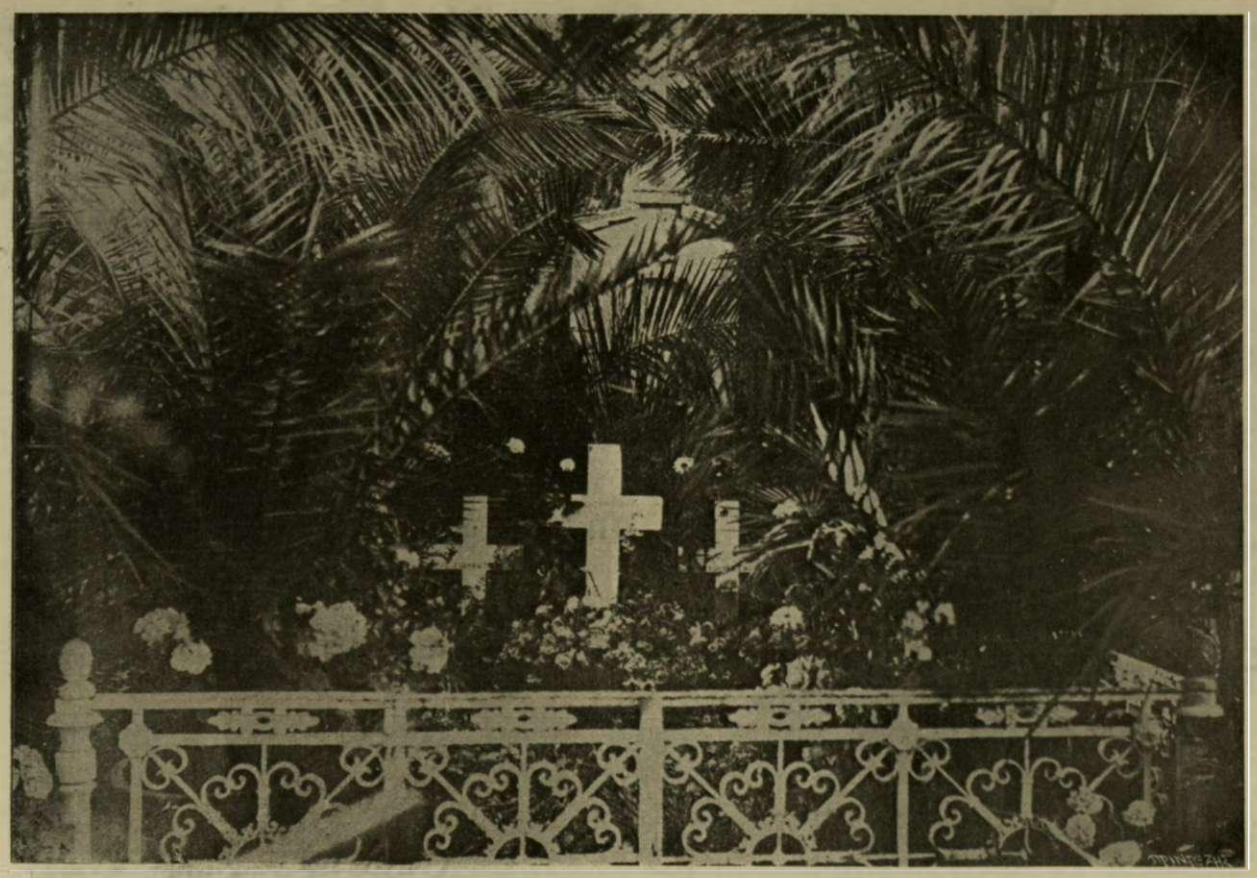

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Τὴν πρωΐαν τῆς 31ης Μαΐου, τρίτην ὠλιβερὰν ἐπέτειον τοῦ στυγεροῦ κακουργήματος, συνεκεντρώθησαν πάλιν περὶ τὸν ἀνθοστόλιστον τάφον τοῦ ἀειμνήστου Δηλιγιάννη πλῆθος ἐκλεκτῶν φίλων καὶ πάσης τάξεως λαὸς ἵνα προσευχηθῶσιν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ τόσον τραγικῶς θανόντος μεγάλου τῆς Ἑλλάδος πολιτευτοῦ. Ὁ κ. Ἐπαμ. Δηλιγιάννης καὶ λοιποὶ ἐκ τῶν συγγενῶν ἐδέχθησαν τὰ θερμὰ τῶν παραστάντων κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν συλλυπητήρια. Παρῆσαν μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Δημ. Ράλλης, ὁ κ. Κ. Καραπάνος, ὁ κ. Ἀλ. Σκουζές, ὁ κ. Σπυρ. Μερκούρης, ὁ Αὐλάρχης κ. Παπαρρηγόπουλος. (Φωτογρ. κ. Χρ. Δ. Δημητρακοπούλου)

λης καὶ πρὸς περισυλλογὴν τῶν περισσευόντων κλασμάτων τῶν ἀφειδῶς διασκορπιζομένων τοῦ κράτους πόρων. Πρώτην δὲ μεγάλην νίκην κατήγαγεν ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης κατὰ τοῦ Τρικούπη κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1885, ὅτε κατὰ τὸ πρῶτον ἐγένετο πρωθυπουργὸς τῇ 19ῃ Ἀπριλίου. Ἔκτοτε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1890 καὶ τὸν Μάϊον τοῦ 1895 καὶ τῷ 1902 καὶ τῷ 1904 ἐσχηματίσεν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του κυβερνήσεις, πάντοτε μετὰ ἐκλογὰς καὶ διὰ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ὑποδειχθείς. Διότι ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης ἔχαιρεν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον διηνεκῶς ἐδίδασκε καὶ ἐφώτιζε καὶ διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν του ὀργάνων, ἰδίως διὰ τῆς «Πρωΐας», καὶ δι' ἐκλογικῶν περιοδειῶν, τὰς ὁποίας πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγεν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ γενόμενα, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι σημαντικὴν καὶ λαμπρὰν σελίδα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ δράσεως.

ΤΟ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ 31 ΜΑΪΟΥ

Ὀσάκις ἀνῆλθε ὡς Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ μὲν εἶχε νὰ ἐργασθῇ ὑπεραν-θρώπως πρὸς περισυλλογὴν τῶν συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα ἄφηνον πάντοτε οἱ ἀντίπαλοι, εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους ἰδίως, κατερχόμενοι τῆς ἐξουσίας, τὸ δὲ νὰ παλαίῃ διηνεκῶς κατὰ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν καὶ καταιγίδων, τὰς ὁποίας διεθνῆ πολιτικὰ συμφέροντα ἢ ἀρχομανία τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀντιπάλων του ἐδημιούργουν. Πάντοτε δ' εἰργάσθη νυχθημερὸν μὲ τὴν μοναδικήν του ἐμπειρίαν προσώπων καὶ πραγμάτων, μὲ τὴν πεφωτισμένην του διάνοιαν, μὲ τὸν διάπυρον πατριωτισμόν του καὶ πολλὰ περιέσωσε, τὰ ὁποῖα ἄνευ αὐτοῦ καὶ τῆς δράσεώς του πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχον ἀπολεσθῆ συμπαρασύροντα καὶ τὸ ὅλον κράτος εἰς τὸν ὄλεθρον. Τῆς διηνεκοῦς του δὲ ταύτης πάλης πρὸς διόρθωσιν τῶν ὑπ' ἄλλων δημιουργουμένων κακῶν ὑπῆρξέ καὶ θῦμα ὁ Θεόδ. Δηλιγιάννης. Μία τῶν πληγῶν, αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολιτικὴν παραλυσίαν καὶ τὸν κομματισμόν, ὑπάρχει καὶ ὁ θεσμὸς πλέον καταστὰς ἐν Ἑλλάδι τῶν ληστρικῶν χαρτοπαικτείων, τῶν ὁποίων ἄπειρα τυγχάνουσι τὰ θύματα. Τὸ κακὸν τοῦτο πάντοτε κατεπολέμησεν ὁ Θ. Δηλιγιάννης ὡς πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἴτιον, ἀμειλικτότερον ὅμως κατεδίωξε καὶ περιέστειλε κατὰ τὴν τελευταίαν του Πρωθυπουργίαν διὰ τοῦ ἀστυνόμου Παπούλια. Τῆς σωσιπάτριδος δὲ ταύτης ἐνεργείας του ἐπέπρωτο φεῦ! νὰ πέσῃ θῦμα. Κάθαρμα ἐκ τῶν τρεφομένων ἐν τοῖς καταγωγίοις ἐκείνοις, ἐξωνηθὲν ὑπὸ ἐκμεταλλευτῶν τοιούτων διέκοψε τὸ νῆμα τῆς πολυτίμου ζωῆς τοῦ φιλοπάτριδος πολιτευτοῦ τῇ 31ῃ Μαΐου 1905, περὶ ὥραν 5ην μ. μ., πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ Βουλευτηρίου καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γεραρὸς Πρωθυπουργὸς κατήρχετο τῆς ἀμάξης. Καὶ ἐθριάμβευσεν ἡ φαυλότης καὶ ἠνοίχθησαν πάλιν τὰ χαρτοπαικτεῖα καὶ ἐπεκράτησαν οἱ ἐξ αὐτῶν βοσκόμενοι, ἀπωρφανίσθη δὲ τὸ μέγα πολιτικὸν κόμμα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἡ Ἑλλὰς τοῦ φιλοστοργοτάτου καὶ χρηστοτάτου τῶν τέκνων της.

Ο ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΩΣ ΙΔΙΩΤΗΣ

Ἂν ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἐξήσκει ἀκατάσχετον γόητρον καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φίλων καὶ γνωρίμων καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν γένει, ὡς ἰδιώτης ἀπετέλει μόναδικὸν παράδειγμα ἀληθοῦς μάγου. Ἡ ἔμφυτος τῶν τρόπων εὐγένεια καὶ τὸ ἐπέραστον αὐτοῦ, ἡ στωμυλία του, ἡ φυσικὴ ἀγαθότης ἐμάγευον κυριολεκτικῶς τοὺς πάντας, οἱ δ' εὐφυολογίαι αὐτοῦ καὶ οἱ χαριεντισμοὶ καὶ τὸ προσηνὲς τοῦ ἤθους καθίστων τὸν Δηλιγιάννην περιζήτητον εἰς ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδία ἀκόμη πρὸς συνομιλίαν καὶ συναναστροφήν. Τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἑλκυστικότητος πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας μαρτύριον τραγὸν τυγχάνει καὶ ἡ παρατιθεμένη εἰκών, τὴν ὁποίαν γνωστὴ τῶν Ἀθηνῶν δέσποινα ἀθέατος ἔλαβε διὰ κοδὰκ ἐν Κηφισιᾷ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γηραιὸς ἀνὴρ ἐχοριεντίζετο μετὰ τοῦ ἐγγόνου αὐτῆς. Τόμοι δ' ἀληθῶς ὁλόκληροι ἠδύναντο νὰ γραφῶσι περὶ Δηλιγιάννη ὡς ἰδιώτου καὶ περὶ τῶν ἀναριθμήτων ἐπεισοδίων καὶ ἀνεκδότων αὐτοῦ κατὰ τὸν μακρόν του βίον. Ἡ τοιαύτη δ' αὐτοῦ ἰδιότης καὶ ἀρετὴ συνέτεινεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν μοναδικὴν αὐτοῦ δημοτικότητα καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ.

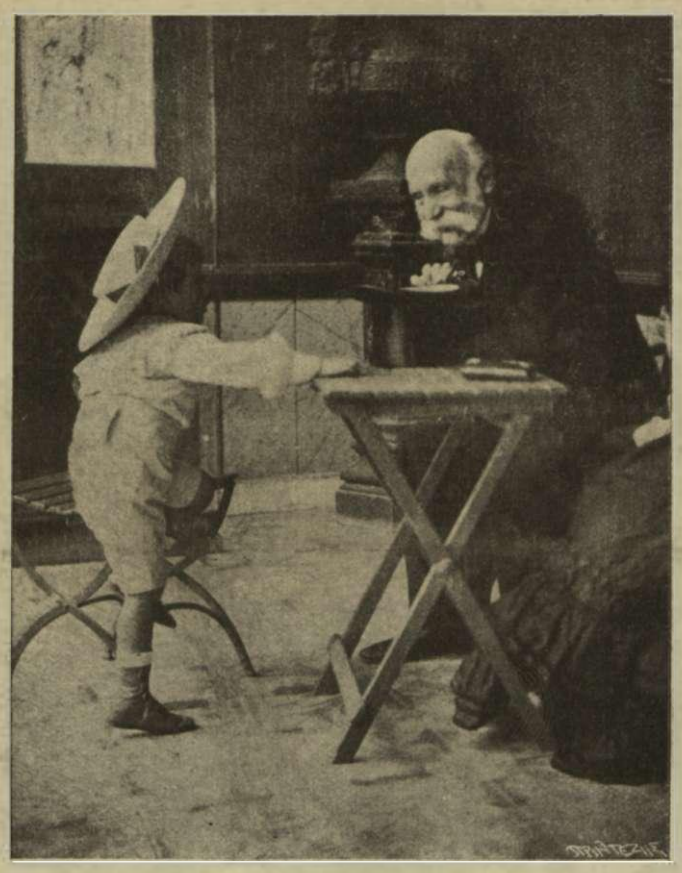

Ὁ Δηλιγιάννης χαριεντιζόμενος μὲ τὸν μικρὸν τῆς Κας Ἐμπειρίκου ἐν Κηφισσίᾳ.

ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΣΑΤΥΡΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΔ Π ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Δεινὸς τοῦ λόγου χειριστὴς ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, καὶ πρὶν ἔτι πολιτευθῇ, συχνάκις ἐδημοσίευε ἐν τοῖς συγχρόνοις ἐφημερίσιν ἀνωνύμως περὶ παντοίων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων, ἄρθρα σαφῶς προαγγέλλοντα καὶ ἀποκαλύπτοντα τὸν μέλλοντα ὀξυνούστατον πολιτικὸν ἄνδρα, ἀφ' ὅτου δὲ ἤρξατο πολιτευόμενος, τακτικῶς ἐδημοσιογράφει εἰς τὸν «Νομιμόφρονα», τὸν «Ἐθνοφύλακα», τὸ «Σύστημα» καὶ τὴν «Πρωΐαν». Πλὴν ὅμως τῶν πεζῶν δημοσιευμάτων του καὶ ἔμμετρα τοιαῦτα κατεχώριζε πολλάκις εἰς τὰ σύγχρονα σατυρικὰ φύλλα, ὡς τὸν «Τοξότην» ἢ καὶ εἰς σπουδαίας ἐφημερίδας, μεγάλην δὲ ἐνέποιουν ἐντύπωσιν αἱ πολιτικαὶ σάτυραί του περὶ συγχρόνων γεγονότων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν. Μίαν τοιαύτην σάτυραν ἐποίησεν ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης καὶ κατ' Αὔγουστον τοῦ 1865 παρῳδῶν καὶ ἐμπαίζων τὸ ὑπεράγαν παφλαγονικὸν οἰκονομικὸν πρόγραμμα τοῦ τότε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Δημητρίου Χρηστίδου, ἀξίζει δὲ τὸν κόπον νὰ δημοσιευθῇ ἐνταῦθα ὡς δεῖγμα τοῦ εἴδους τούτου τοῦ πολέμου ὃν διεξῆγε κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὁ δεινὸς πολιτευτής. Εἶνε αὕτη

Εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ κράτους θέλω φέρ' οἰκο-
[νομίας,
εἰς τὰ ἔσοδ' ἐλαττώσεις, εἰς τὰ πρόσωπ' ὠ-
[φελείας.
Τὸν προϋπολογισμόν μας, φίλοι, θέλ' ἰσο-
[ζυγίσει
Καὶ τοῦ τόπου τοῖς φινάντσες ἀκριβῶς
[τακτοποιήσει.

—

Ὅταν ἤμουν στὴν Γαλλίαν, μιὰν αὐγούλα
[βροχερὴ
ὁ Δρουὰν Λουῆς μ' ὑπῆγε μπράτσο στὸ
[Τουϊλλωρί.
Ἀφοῦ πρῶτ' ὁ Ναπολέων μ' ἐχαιρέτισε
[φαιδρῶς,
ἔ, μὸν σὲρ Κρεστίντες, μοῦπε, τώρα εἶνε
πλιὰ καιρὸς
στὴν Ἑλλάδα νὰ πηγαίνῃς καὶ νὰ γείνῃς
[ἄρχηγός.

—

Γιὰ νὰ φέρ' οἰκονομίας, εἰς τὰ πρόσωπ'
[ὠφελείας,
Θέκω παύσει τοὺς ἐχθρούς μου γιὰ τοὺς
[φίλους τοὺς πιστούς μου.

Διὰ τοῦτο, Κύριοί μου, μέτρον γενικὸν ἐ-
[πῆρα,
πουθενὰ νὰ μὴν ἀφήσω ἱκανότητα καὶ
[πεῖρα
οἱ ὑπάλληλοι θ' ἀνήκουν εἰς τὸ ἰδικόν μας
[κόμμα
ἐχεμύθειαν πρὸ πάντων, θέλω μάτια καὶ
[ὄχι στόμα.

—

Θέσεις, Κύριοι, κενοῦνται ἑπτακόσιαι, ἐλπίζω,
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ὅλας βαθμηδὸν
[θὰ τὰς γεμίζω
Πανταχοῦ θὰ τοὺς σκορπίσω ὡς τελώνας
[ἢ ταμίας
Κ' εἰς τὰ ἔσοδα θὰ φέρω θαυμαστὰς οἰ-
[κονομίας

—

Ἄπειροι ὑπηρεσίας; Ἂς δουλεύσουν γάλ'
[ἀγάλια,
Ἂν δὲν βλέπουν ἀπὸ γῆρας, ἂς φορέσουν
[ματογιάλια
Ὅσοι πάλιν δὲν θὰ ξεύρουν οὔτε δυὼ ποσὰ
ν' ἀθροίσουν,
ἔχω ἀλαταποθήκας, γιὰ νὰ μου ξεκαθαρί-
[σουν.

—

Ὅταν τὴν ὑπολληλίαν οὕτω πλέον καταρ-
[τίσω,
Τότ' ἀμέσως θὰ φροντίσω τὸν λαὸν ν' ἀνα-
[κουφίσω
μὲ κατάργησιν τοῦ φόρου
εἰς τοὺς ἀχινοὺς τοῦ Πόρου,
στοὺς κυνηγεσίους κύνας,
εἰς τοὺς θαλασσίους πίνας,
εἰς τοὺς οἰκοσίτους χῆνας,
ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ τριγώνια,
τὰ μουλκεῖκα πεπόνια
κ' εἰς τὰ τρυφερὰ καπόνια
ἐν ταὐτῷ θὰ ἐλαττώσω καὶ τὸν τῶν ξυλο-
[κεράτων
κ' ἀτελῆ θέλω κηρύξει καὶ τὴν κόπρον τῶν
[προβάτων.

—

Ἂν δὲν ἐπαρκοῦμεν οὕτως εἰς τὰ ἔξοδα
[τοῦ κράτους,
Νέους πόρους θὰ ἐξεύρω, φόρον εἰς τοὺς
[ἀποπάτους.
Φίλοι μὄλεγαν μεγάλοι, ὅταν ἤμουν στὴν
[Γαλλία,
Πῶς μ' αὐτὸν τὸν πόρον μόνον ἐγεμίσαν
[τὰ ταμεῖα

—

Κ' ἡ Ἀγγλία ἔχει φόρους
στοὺς παλαιστικοὺς κοκόρους.
Κ' εἰς τὸ Βέλγιον ἀκόμη
ὁ σοφὸς μοὶ εἶπε Τόμυ
Πόρον ἔθεσαν τοῦ κράτους
ποτηριῶν σπασμένων πάτους.
Δὲν θυμοῦμαι ἡ Αὐστρία
πόσα παίρν' ἀπ' τὰ λαχεῖα.

—

Ὅλα ταῦτά μου τὰ μέτρα θὰ τ' ἀναγνωρί-
[σουν ὅλοι,

Ἡ κεφαλὴ τῆς κηδείας τοῦ Δηλιγιάννη (εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου).
(Ἐκ τῆς συλλογῆς φωτογρ. τοῦ κ. Χρ. Λ. Λημητρακοπούλου)

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Εὐθὺς ὄπισθεν τοῦ φερέτρου ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου φαίνονται οἱ κ. κ. Καραπᾶνος καὶ Ρώμας ἀκολουθοῦν ἀσκεπεῖς ὁ κ. Ἐπαμ. Δηλιγιάννης οἱ ἀδελφοὶ κ.κ. Φαρμακόπουλοι καὶ λοιποὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός. Εὐθὺς κατόπιν ἀκολουθεῖ ὁ Βασιλεὺς ἔχων ἑκατέρωθεν τοὺς βασιλόπαιδας Νικόλαον καὶ Ἀνδρέαν καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι πολιτικοί, αὐλικοί, ἀξιωματικοί.

(εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου)

(Ἐκ τῆς συλλογῆς φωτ. τοῦ κ. Χρ. Δ. Δημητρακοπούλου).

τὰ ταμεῖα θὰ γεμίσουν, καὶ αὐτοὶ οἱ κακο-
[λόγοι
θὰ ὁμολογήσουν τότε ὅτι ὅλα εἶχον κῦρος
Ὅσ' ἐμοῦ κανοναρχοῦντος, ἐκήρυττεν ὁ
Καρασπῦρος.

—

Δι' αὐτὸ δὲν συλλογοῦμαι,
καθαρῶς σᾶς ἐξηγοῦμαι.
Καὶ σὰν ἔλθῃ ἡ Βουλή,
θ' ἀνακράξῃ καὶ αὐτή,
Ζήτω ὁ παλίμπαις ἥρως
τὸ παιδὶ καὶ ὁ Καρασπῦρος.

—

Ἕνα βλέπω ἀναγκαῖον, χρήματα εἰς τὸ τα-
[μεῖον,
Καὶ ὅσον θέλετε κρατοῦμεν, φίλοι μου, τὸ
[ὑπουργεῖον.
Δι' αὐτὸ καταδιώκω, φυλακίζω καὶ μα-
[ζώνω
Καὶ διὰ μονογραφῆς μου μόνον φίλους μας
[πληρώνω.

—

Σύνταγμα, δικαιοσύνη, τιμή, πεῖρα, ἐκδου-
[λεύσεις,
Ὅλ' αὐτὰ εἶνε γελοῖα, τῶν Χαυτείων εἶν'
[ἐμπνεύσεις
Καὶ πεινόντων φλυαρίαι, εἶνε λόγια τοῦ
[ἀέρος.
Ἡ ἀλήθεια εἶνε μία, ὁ τῆς ἐξουσίας ὅρος.

Ὅτε δὲ τῷ 1872, ἐγερθέντος τοῦ λαυριακοῦ σάλου, ἐγένετο ἡ πολυθρύλητος διευθέτησις τοῦ περὶ τῶν ἐκβολάδων ζητήματος, ἡ φούρνους μὲ καρβέλια μὲν ἐπαγγελλομένη, πράγματι δὲ ἀπογυμνώσασα τὸν ἄπειρον τῶν τοιούτων καὶ εὔπιστον ἑλληνικὸν λαόν, ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, ὀρθῶς τὰ πράγματα κρίνων καὶ ἀποδοκιμάζων τὰς ἀβασίμους ἐπαγγελίας τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς τότε πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἕνεκα τοῦ Λαυρίου περιπλοκῆς τῆς Ἑλλάδος συνέθεσε τὴν ἑξῆς σάτυραν :

Τοῦ Λαυρίου τὸ ζήτημα ἐλύθη
Κ' αἱ ἐκβολάδες πᾶν, πᾶν στὸ καλό.
Τί λουΐζι ! Ἰδὲ πῶς ἐχύθη,
Ὡς νὰ ἤτανε ρεῦμα χρυσό !

Τώρα πλιὰ ὁ καθεὶς θὰ πλουτίζῃ
Χωρὶς κόπο καὶ δρόμο μακρὸ
Ἀγοράζει, πωλεῖ καὶ κερδίζει,
Βοηθόν του 'σὰν ἔχῃ Συγγρό.

Τὸ στομάχι τοῦ κόσμου πληροῦται
ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρου χρυσοῦ,
Πλὴν ἡ τσέπ' ἑνὸς ἄλλου ὀγκοῦται
εὐφημούντων πολλῶν καὶ μωρῶν.

Τοῦ Λαυρίου τὸ ζήτημ' ἐλύθη
Κ' αἱ ἐκβολάδες πᾶν, πᾶν στὸ καλό.
Τί λουΐζι ! Ἰδὲ πῶς ἐχύθη,
ὡς νὰ ἤτανε ρεῦμα χρυσόν !

Ποτὲ δὲν εἶδε τόσ' εὐτυχία
ὁ τόπος οὗτος τόσον καιρὸν,
οὐδ' ἐφροντίσαν τόσ' ὑπουργεῖα
γιὰ τὸ συμφέρον τὸ γενικόν.

Τώρα τρυγοῦνε ὅλοι σταφίδα,
θερίζουν στάριο εἰς τὰ βουνά,
χέλια ψαρεύουν στὴν Κωπαΐδα,
ψάρια μαγιάτικα στὰ βουνά.

Τοῦ Λαυρίου τὸ ζήτημ' ἐλύθη,
κ' αἱ ἐκβολάδες πᾶν, πᾶν στὸ καλὸ.
Τί λουΐζι ! Ἰδὲ πῶς ἐχύθη,
ὡς νὰ ἤτανε ρεῦμα χρυσό !

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Πρὸ πέντε ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐνῷ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐμαίνετο ἡ σταφιδικὴ θύελλα ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μονοπωλείου, ἐν Ἀθήναις ἡ περίφημος λιποταξία τῶν 16 βουλευτῶν ἐκ τῶν ὑπουργικῶν παξεων ἐπροκάλει τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως Δηλιγιάννη. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἅμα γνωσθείσης τῆς παραιτήσεως μεγάλη διαδήλωσις συνεκροτεῖτο ἐκ χιλιάδων λαοῦ οἱ ὁποῖα ἐν βοῇ καὶ ἀλλαλαγμῷ κατὰ τῶν ἀντιπάλων καὶ ἐπευφημιῶν ὑπὲρ τοῦ Δηλιγιάννη κατέληξεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου.

Ἐξεφώνησε τότε θαυμάσιον λόγον ὁ Δηλιγιάννης διὰ τοῦ ὁποίου ἀνηλεῶς καὶ διὰ καυστικωτάτης γλώσσης ἐστιγμάτιζε καὶ κατειρωνεύετο τὴν διαγωγὴν τῶν αὐτομόλων βουλευτῶν τῶν «ἑκβιαστῶν» τῶν ὑπουργῶν, κατήγγειλε δὲ τὴν τότε Ἀντιπολίτευσιν ὡς πλαστογραφήσασαν καὶ γελοιογραφήσασαν μετὰ τοῦ Στέμματος τὴν λει-

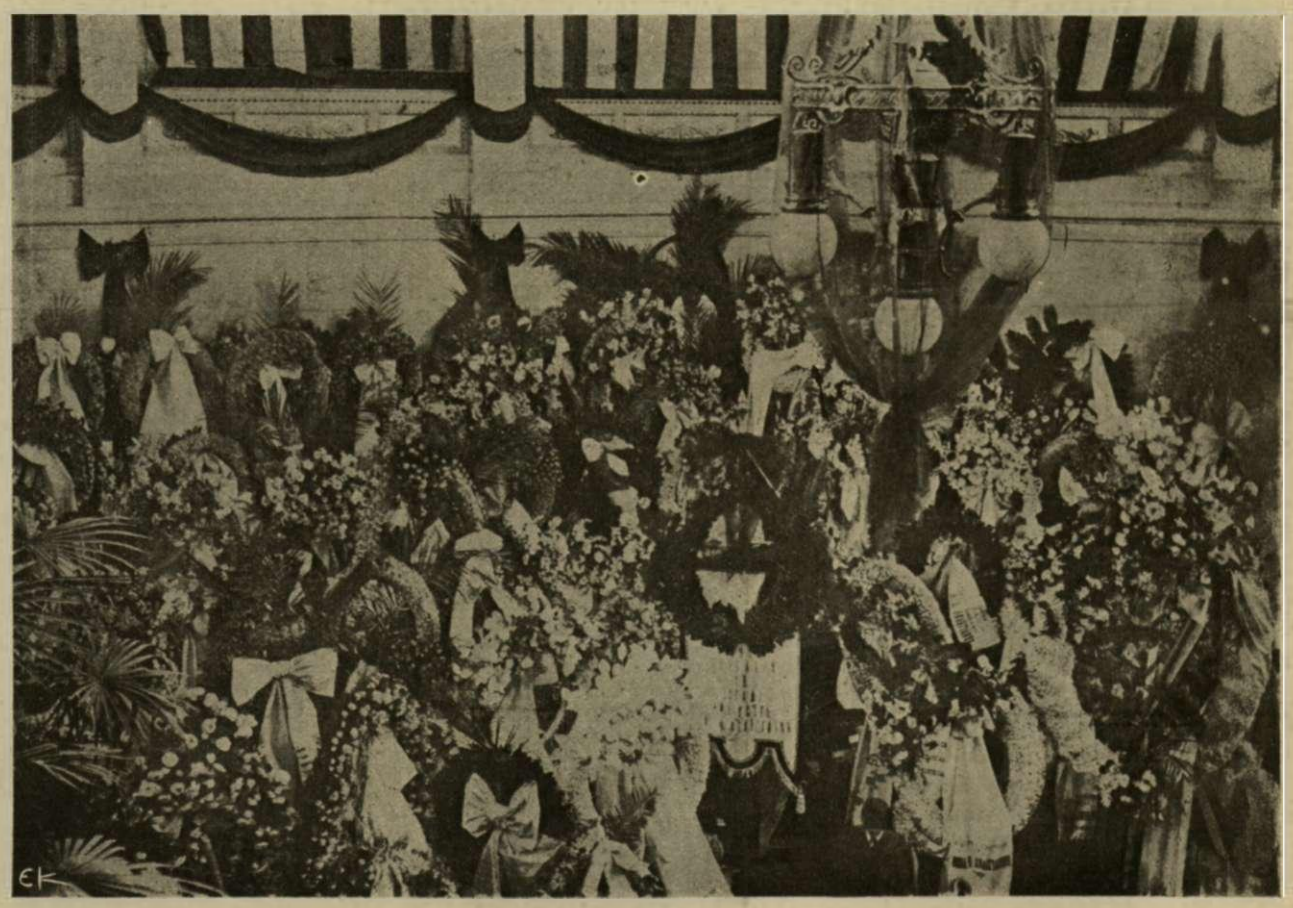

Ἡ αἴθουσα τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Δηλιγιάννη ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκφορᾶς. Οἱ στέφανοι, ὁ πένθιμος διάκοσμος.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς φωτ. τοῦ κ. Χρ. Δημητρακοπούλου)

τουργίαν τοῦ Συντάγματος. Τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἀγόρευσιν τοῦ Δηλιγιάννη ὁλόκληρον γραμμένην ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός, ἧς κατακλεὶς ἦτο τὸ πολύφημον «Φύλακες Γρηγορεῖτε», ἐδημοσίευσε τὴν ἑπομένην ἡ «Ἀκρόπολις» ἧς τότε ἀρχισυντάκτης καὶ ὑποδιευθυντὴς ἦτο ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας», ὁ ὁποῖος φυλάσσει ἔκτοτε ἐπιμελῶς τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα χειρόγραφα τοῦ Δηλιγιάννη. Πανομοιότυπον δὲ τμήματος αὐτῶν δημοσιεύομεν μεθ' ὅλης τῆς ἀγοσεύσεως εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον εἰς εὐλαβῆ ἀναμνησιν τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς ἀνταποκρινόμενοι ἅμα καὶ εἰς ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἰδίως κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Λεπτομέρειαι ἀγνώστου ἐντελῶς ἐπεισοδίου.— Πῶς δὲν ἔγινε ἡ Ἕνωσις τῆς Κρήτης τὸ 1867.— Ναπολέων ὁ Γ'.— Ὁ γάμος τοῦ Βασιλέως ἐν Πετρουπόλει καὶ ὁ Δηλιγιάννης πρεσβευτὴς ἐν Παρισίοις.— Πῶς τὰ ἀφηγεῖτο ὁ ἴδιος Δηλιγιάννης ἀποκαλυπτικώτατα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

ΕΧΟΜΕΝ ἀντιτορπιλλικὰ καὶ δὲν ἔχομεν τορπίλλας! Εἶνε ὡς νὰ ἔχωμεν τουφέκια καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν φουσέκια! Εἶνε καινοῦργιο πρᾶγμα αὐτό; Ὄχι! Εἶνε γνωστὸν ἀπὸ πέρυσι τὸν Αὔγουστον ἀκόμη! Ἀπὸ τότε κατηγγέλθη καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ ἀργότερα διὰ τῆς Βουλῆς! Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ποῖοι ἐφρόντισαν; *Ποιανοῦ* καίγεται καρφὶ διὰ τέτοιες ψιλοδουλειές; . . . Ὤ! Σουλτάνε, δὲν εὐδοκεῖς νὰ διατάξῃς μίαν ναυτικὴν ἐπίδειξιν εἰς τὰ ἔνδοξα ὕδατα τῆς Σαλαμῖνος; . . . Ὤ! Βασιλεῦ! ἀλλὰ καλλίτερα ὦ! Ἑλληνικὲ λαέ! Εἶσαι ἀκόμη ραγιᾶς τοῦ Σουλτάνου ἢ ἐλεύθερος πολίτης τοῦ Γεωργίου;

***

ΑΦΟΥ ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα λαμβάνει τὰς 150.000 ρούβλια κατ' ἔτος, ὁλόκληρον δηλ. τὸν ἐπὶ τῆς σταφίδος ρωσσικὸν φόρον διὰ φιλανθρωπικοὺς ἐν Ἑλλάδι σκοπούς ἡμεῖς δὲν βλέπομεν κατὰ τίνα ἄλλον φιλανθρωπότερον σκοπὸν ἠδύναντο νὰ διατεθοῦν ἢ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν σταφιδοπαραγωγῶν, παρὰ τῶν ὁποίων καὶ εἰσπράττεται, Τί πρακτικώτερον τῆς συστάσεως ἑνὸς Σταφιδικοῦ Ταμείου Ἀμύνης μὲ τὰς 150.000 ρούβλια κατ' ἔτος, ἀφοῦ ἴσως εἶναι δύσκολον τὸ ποσὸν αὐτὸ νὰ δίδεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀμύνης καὶ τοῦ Στόλου; Ρίπτομεν τὴν ἰδέαν!

***

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! Κατέρρευσεν οἰκτρὸς ὑπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ τῶν ἰδίων ἀνομημάτων ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Βοκοτόπουλος! Ἀλλὰ καὶ παραιτούμενος ἀκόμη ποῦ νὰ λησμονήσῃ τὸν χορὸν τῆς Συναλλαγῆς, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τρία ἔτη ἡ τάλαινα Δικαιοσύνη ὑπεχρεοῦτο νὰ σύρῃ!

Ἡ «Ἀλήθεια χαιρετίζει μετὰ χαρᾶς τὴν πτῶσιν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ὀργιαστοῦ Ὑπουργοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου πρώτη πρὸ τριετίας ἀκριβῶς εἶχε καταφέρει καίρια κτυπήματα. Ὁ ἐφιάλτης ἔφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἡ κοινωνία ἀνακουφίζεται διὰ τὴν νίκην της. Διότι τοῦ λαοῦ εἶνε ἡ νίκη, ἡ κατακρήμνισις τοῦ ἀρχιθύτου τῆς Συναλλαγῆς Ὑπουργοῦ! Περισσότερα δὲν ἀξίζουν!

Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν!

***

ΑΚΑΤΑΠΟΝΗΤΟΣ, ἀνεξάντλητος, φωτεινός, γλυκύς, μαγνητίζων, ἀπαλύνων ψυχάς, στερεώνων καρδίας, ὑψώνων τὸ φρόνημα, ἱλαρύνων τὰ ὄμματα περιέρχεται τὴν Ἑλλάδα κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐάγγέλιον τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλοπατρίας, τῆς ἀρετῆς, μαστιγώνων τὴν κακίαν, δεικνύων τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, διδάσκων, φρονηματίζων, ἐπιτιμῶν, νουθετῶν, σώζων! Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Πατέρα Δουλιγέρην; Τὸν θεόπνευστον καὶ χρυσορρήμονα ἱεροκήρυκα, τὸν ἀεὶ ἀγωνιζόμενον καὶ παλαίοντα πιστὸν καὶ φανατικὸν καὶ ὑπέροχον στρατιώτην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους; Ὤ! τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς δρόσου τοῦ λόγου του! Ὤ! τοῦ σθένους καὶ τῆς ἀγάπης τῆς ψυχῆς του! Ὤ! τοῦ κυανοῦ φωτὸς καὶ τῆς γοητείας τῆς διδασκαλίας του! Ἂν ὑπάρχουν δύο εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν καθ' ἑκάστην θέτουσι ὑπὲρ τῶν προβάτων, οἱ ὁποῖοι καὶ μόνοι ἐν μέσῳ τόσης θρησκευτικῆς Σαχάρας καθιστοῦν αἰσθητὴν τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρόσον τῆς Ἐκκλησίας, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο εἶνε ὁ πατὴρ Δουλιγέρης, Τοῦ ἠρνήθησαν—χωρὶς οὐδενὸς τὴν θύραν νὰ κρούσῃ! ἐν τῇ στενότητι, καὶ τῇ εὐτελείᾳ τῶν σκέψεών των τὴν μίτραν τοῦ ἐπισκόπου καὶ ἐστέρησαν τὴν ἀνωτέραν ἱεραρχίαν ἀληθινοῦ ἀστέρος. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Δουλιγέρην ἀπὸ τοῦ νὰ φωτίζῃ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διὰ τοῦ Θείου του κηρύγματος; Τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν παρήγορον εὐτυχίαν τῶν λόγων ἑνὸς Δουλιγέρη; Εἰς τί αἱ χρυσαῖ μίτραι καὶ τὰ λάμποντα ἄμφια ὅταν ἡ ψυχὴ εἶνε σκοτεινὴ καὶ σιγηλὴ ὡς ὁ τάφος; . . .

***

ΑΛΗΘΩΣ πολλαὶ χάριτες ὀφείλονται εἰς τὴν ἐπίμονον ὅσον καὶ φωτεινὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Ἰω. Βαλαωρίτου εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ρυπαρῶν διδράχμων καὶ μονοδράχμων δι' ἀργυρῶν κερματίων κατὰ τρόπον μάλιστα ὄχι μόνον ἁπλῶς ὑγιεινῶς καλαίσθητον ἀλλὰ καὶ διευκολύνοντα σπουδαίως τὴν κίνησιν τῶν συναλλαγῶν, πολὺ πιεσθεῖσαν ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς χαρτονομίσματος, κατὰ τρόπον δὲ ἀκόμη ἐπωφελῆ καὶ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Ἀξιέπαινος εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ κ. Καλογεροπούλου ἐγκολπωθέντος μετὰ θέρμης τὸ σχέδιον τοῦ κ. Βαλαωρίτου.

***

ΧΑΙΡΟΜΕΝ καὶ ἡμεῖς ὅτι διετάχθη ἀνάκρισις διὰ τὸ παρὰ τὸν Μαλέαν ναυάγιον τῆς «Ἑλλάδος». Διότι εἴμεθα βέβαιοι μεθ' ὅλου τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ ναυτικοῦ κόσμου τοῦ Πανελληνίου ὅτι θὰ καταρρεύσουν εἰς ἐλεεινὰ συντρίμματα οἱ κατὰ τοῦ κ. Δ. Μωραΐτου συκοφαντικοὶ ὑπαινιγμοὶ καὶ τὸ γόητρον ὁλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς Ναυτιλίας, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ μοχθηρᾷ των ἐμπαθείᾳ ἔνιοι ἐπεζήτησαν νὰ διασύρουν ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν εὐρώστῳ καὶ ἐθνικῇ δράσει τῆς ἑταιρίας τοῦ κ. Δ. Μωραΐτου θ' ἀναλάμψῃ ὡραιότερον καὶ ἐπιβλητικώτερον ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς δικαστικῆς ἐπεμβάσεως.

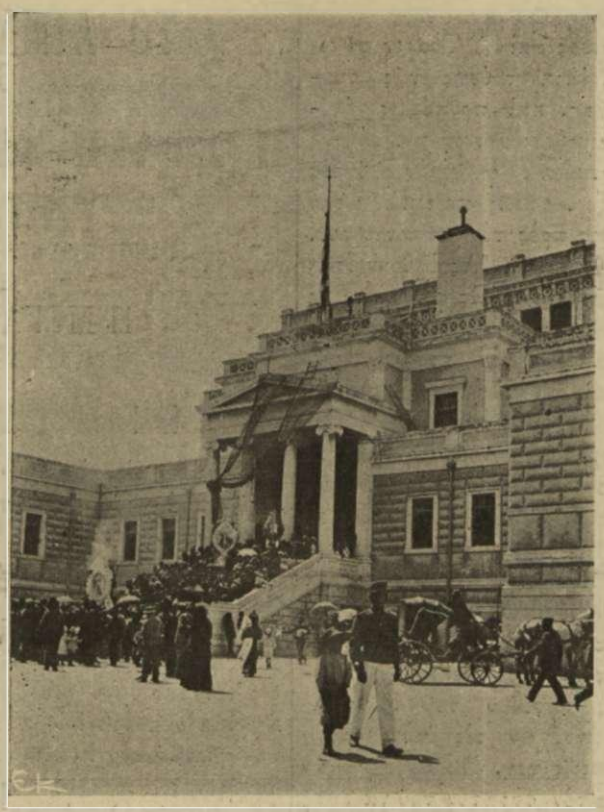

Ὁ λαὸς συρρέων εἰς τὴν Βουλὴν εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ νεκροῦ τοῦ Δηλιγιάννη. Ἡ κατάθεσις τῶν στεφάνων.

(Φωτ. κ. Πιλαβίου)

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ

Ἡ ἐν Πάτραις διαμονὴ τοῦ Βασιλέως παρετάθη ἐκτάκτως τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπὶ ὀκταήμερον ὁλόκληρον. Κατεγοητεύθη δὲ τοσοῦτον ὁ Ἄναξ καὶ οὐχὶ ἀδίκως, διότι πράγματι αἱ Πάτραι εἶνε ἐξαισία πόλις, ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῶν κατοίκων, ὥστε ἀνέγραψεν ἐφημερίς τις ὅτι εἶπε γελῶν ὅτι θὰ μετέφερεν ἐκεῖ τὸ Ἀνάκτορόν του. Ἡ Α. Μ. ἔδειξεν ἐνδιαφέρον καὶ ἔσχε μίαν ἐπίκαιρον λέξιν διὰ κάθε ζήτημα. Τὸν πρῶτον μεγαλοπρεπῆ Ἑλληνικὸν ναὸν θὰ ἤθελεν **καθαροῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ**· εἶπεν ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν κορα-

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

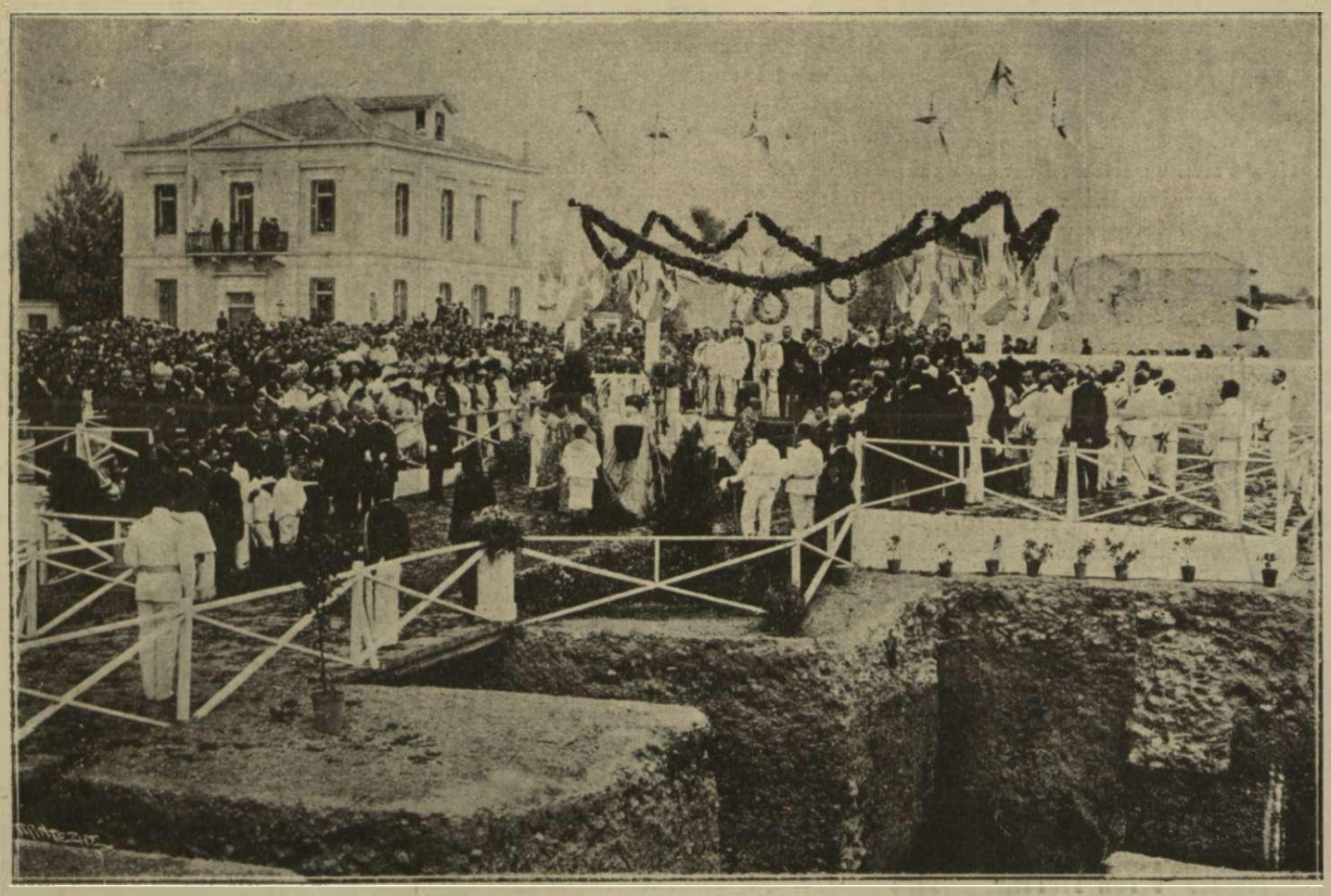

Ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ τὴν ἡμέραν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Παρὰ τὸν Βασιλέα πλὴν τῶν ὑπασπιστῶν διακρίνονται ὁ Νομάρχης κ. Παλαμᾶς, ὁ Δήμαρχος κ. Βότσης, ὁ Βουλευτὴς κ. Γούναρης καὶ λοιποὶ ἐν τέλει. *(Φωτογ. Σακελλαροπούλου).*

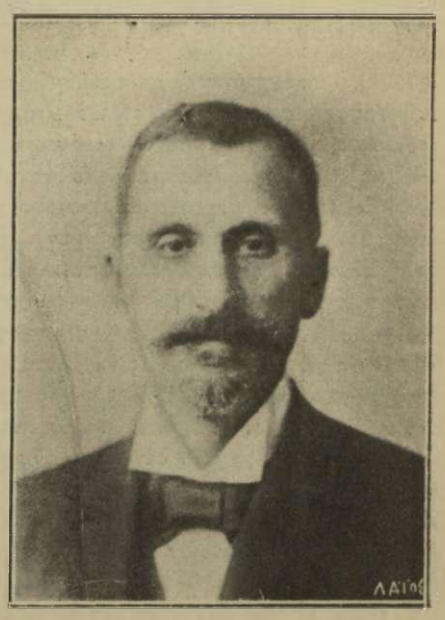

ΔΗΜ. ΒΟΤΣΗΣ

Ὁ ρέκτης δήμαρχος Πατρῶν

τίων ἔπρεπε νὰ εἶχε **κύριον μέλημα** τὸ πρακτικὸν μέρος, τὴν **μαγειρικήν, τὴν ραπτικήν**· ὅτι οἱ διδάσκαλοι πρέπει περισσότερον ἢ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν γραμματικῶν τύπων νὰ προσέχουν **εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος**. Διὰ τὰ σφαγεῖα νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄλλη μέθοδος **ὀλιγώτερον σκληρὰ διὰ τὰ ζῷα.**

Συνέστησε τὴν **καλλιέργειαν δένδρων** καὶ **δασῶν**. Δὲν παρέλειψε δὲ οὔτε τὸ ἐπικαιρότατον **γλωσσικὸν ζήτημα** ταχθεὶς ἂν ὄχι μὲ τοὺς δημοτικιστὰς ἀλλ' ἐναντίον τῶν ἄγαν καθαρευντων.

Εὐχόμεθα ἵνα οἱ βασιλικοὶ λόγοι οὓς διεκρίνουσι λογικὴ φιλανθρωπία καὶ πατριωτισμὸς εἰσακουσθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους.

— Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας διὰ τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους ἐλύθη αἰσίως τῇ ἐκουσίᾳ παραδοχῇ τῶν προϊσταμένων ἐνῷ ἄλλοῦ ἐχρειάσθησαν νόμοι διὰ τοῦτο. Ἡ παρ' ἡμῖν εὔκολος ἐπιτυχία τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὀφείλεται εἰς τὸ πατριαρχικὸν τῶν ἐθίμων, τοῦ ὁποίου ἀκόμη μεγάλη δόσις ὑφίσταται παρ' ἡμῖν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ συναγωνισμὸς δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον εἰς τὴν χώραν μας καὶ εἰς τὸ κλῖμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον περισσότερον τοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐπιβάλλει τὴν ξεκούρασιν.

Ἂς χαιρετίσωμεν λοιπὸν τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τῆς συμπαθοῦς τάξεως τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων ὡς εὐοίωνον ἀφετηρίαν εἰς τὸ πεδίον τῶν κατακτήσεων τῆς ὑλικῆς εὐημερίας καὶ ἠθικοκοινωνικῆς προόδου τοῦ τόπου.

— ΣΩΘΗΤΕ !

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ μόνη αὐτὴ λέξις ἐντὸς κενοῦ τετραγώνου ἀπέσπα τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων. Ποῖοι ἦσαν οἱ μέλλοντες νὰ σωθῶσιν ; Τέλος ἡ Σφὺγξ ἤνοιξε τὸ στόμά της. Ἡ Σφὺγξ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο μία Ἑταιρία διαφημήσεων, ἡ ὁποία καλεῖ εἰς συνασπισμὸν τοὺς ἰδιοκτήτας οἰκιῶν εἰς τὰ γραφεῖα της ἵνα ἐκεῖ ἀποτελέσωσι—διὰ τῆς συγκεντρώσεως καὶ τοῦ μονομεροῦς τῆς ἐνεργείας εἶδος σιωπηλοῦ Συνδικάτου ἢ Τρὰστ τὸ ὁποῖον, ὦ κακόμοιροι νοικιάρηδες, ἄλλο ἀποτέλεσμα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ εἰ μὴ τὴν συγκράτησιν τῶν ὑπερόγκων καὶ μοναδικῶν ἐν τῇ ὑφηλίῳ ἐνοικίων τῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκιῶν— αἱ ὁποῖαι ἐν παρενθέσει εἶνε ἐπίσης αἱ ὀλιγώτερον εὐμαρεῖς τῆς ὑφηλίου—εἰ μὴ καὶ τὴν αὔξησιν αὐτῶν. Εἰς τὸ **Σωθῆτε** αὐτὸ τῶν ἰδιοκτητῶν ἡμεῖς ἀντιτάσσομεν ἓν ἄλλο **Σωθῆτε** ἀνθρωπινότερον, δικαιότερον πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς οἰκογενειάρχας.

Ἂς ἐνθυμηθοῦν, ὅτι πρό τινος οἱ τελευταῖοι οὗτοι συνησπίσθησαν ἐν Βουδαπέστῃ καὶ ἐπέτυχον ἐλαττώσεις ἐνοικίων.

— ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Ὅπως τὰ μούσμουλα καὶ ἡ ντομάτα οὕτως κατ' ἔτος μᾶς ἐπισκέπτεται ἀλανθάστως περιβαλλομένη ἀμφίεσιν ἠθοποιοῦ ἡ ἠθικὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνοίγματος τῶν θεάτρων. Βέβαια εἶνε ἔργα ξεβράκωτα καὶ γαργαλιστικά, τὰ ὁποῖα δὲν θέλει καὶ πολὺ νὰ ἐνν.ήσῃ κανεὶς ὅτι δὲν κάμνουν διὰ μίαν κατάστασιν πολιτισμοῦ ἔχοντος τὰς οἰκογενειακὰς ἀρετάς, ἔργα ἄτεχνα ἀποβλέποντα μόνον καὶ τὸ σκάνδαλον.

Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλὰ τὰ ὁποῖα παριστάνουν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα μιᾶς συγχρόνου κοινωνίας μὲ δόσιν εἰρωνείας καὶ εὐφυΐας καὶ ἐξόχως ἀριστοτεχνικά, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ διαφθείρουν περισσότερον αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν παριστάνουν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἀπεναντίας δύνανται νὰ βελτιώσουν. Ἡ Jossette et sa mère ἡ «Dame de chez Maxim» παραστα θεῖσαι εἰς τὰ μεγάλα παρισινὰ κέντρα δὲν διαφθείρουν, ἐνῷ τοῦτο πράττουν δραμάτια καὶ ἐπιθεωρήσεις, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται εἰς μικρὰ θεατρίδια τῶν συνοικιῶν τῆς μεγαλουπόλεως σκοποῦντα πρόκλησιν λαγνείας. Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἡ «Σαλώμη» εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας ἀπέχθειανδὲ μόνον δύναται νὰ παράγῃ ὁ ἔκφυλος ἔρως τῆς «Σαλώμης». Θὰ εἴμεθα περίεργοι νὰ ἐγνωρίζαμεν τὰς φράσεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία (;) ἀφήρεσεν ἢ ἀντικατέστησεν ὡς ἀνηθίκους ἐκ τοῦ τελευταίου δράματος.

— Η ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ

Ἐνῷ ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ Τσάρος συνωμίλουν ἐν Ρεβάλ, ἐπικροτούσης τῆς συμμάχου των Γαλλίας, καὶ προπόσεις ἐγένοντο διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, αἴφνης ὁ τηλέγραφος μετέδωκε φοβερούς λόγους ἀπειλῆς τοῦ Κάϊζερ. «Μᾶς περιεκύκλωσαν εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν στρατόν του. Δὲν τοὺς φοβούμεθα ὅμως. Ἂς ἔλθουν ὅταν θέλουν. Εἴμεθα ἕτοιμοι. Ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων, οἱ λόγοι Γουλιέλμου τοῦ Β' ἐτρόμαξαν τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἔσχον ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῶν Χρηματιστηρίων ! Καὶ ὅμως οἱ λόγοι τοῦ Κάϊζερ εἶνε φυσικώτατοι. Αὐτὸς μὴ ἐννοῶν νὰ γίνεται τίποτε ἄνευ αὐτοῦ, ἐσκανδαλίσθη ἐκ τῶν μυστικῶν συνομιλιῶν — διότι παρ' ὅλας τὰς εἰκασίας οὐδεὶς ἠξεύρει τί εἶπαν μεταξύ των Ἐδουάρδος καὶ Τσάρος — καὶ ὑπολαμβάνων καθὼς ἔγραψεν ἄλλως τε σοβαρὸν φύλλον (ὅρα «Ν.Ε. Τύπον» τῆς Βιέννης) ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ Ρεβὰλ στρέφεται ἐναντίον τῆς προόδου τοῦ Γερμανισμοῦ, καὶ μὴ ἀντέχων εἰς τὴν ὀργὴν τῆς ἀνησύχου φύσεώς του, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν στρατόν του νὰ εἴπῃ εἰς τὴν πεθερὰν διὰ νὰ τὰκούσῃ ἡ νύφη» ὅτι ἡ Γερμανία, δηλαδὴ αὐτὸς προπάντων δ'ν φοβεῖται κανένα...

Καὶ ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ θὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὴ ἐν μέτρῳ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης. . . .

— ΟΙ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Εἶναι ἀξία ἐπαίνου καὶ σημεῖον εὐοίωνον ἡ συμμετοχὴ τῶν οἰκογενειαρχῶν τοῦ Ἀγρινίου ὑπὲρ τοῦ καταδιωκομένου κλάδου τῶν δημοδιδασκάλων. Ἐκτὸς τούτου ἀφοῦ ὁ Δῆμος Ἀγρινίου εἶνε ἐκ τῶν εὐπόρων, καὶ δύναται νὰ μισθοδοτήσῃ τοὺς διδασκάλους κατὰ τοὺς βαθμούς των, διατὶ αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός των σύμφωνα μὲ τὴν ἀπάνθρωπον, τὴν μοναδικὴν **εἰς τὴν Ἑλλάδα** ἐξ ὅλης τῆς ὑφηλίου, **ἀπὸ Βουλγαρίας** μέχρι Ἰαπωνίας ὑφισταμένην διαβάθμισιν τοῦ νόμου τοῦ κ. Ράλλη ; Δὲν σᾶς φαίνεται, κατόπιν τῆς ἐγκυκλίου, ὡσὰν νὰ εἶχε γίνει ὁ περίφημος ραλλικὸς Νόμος διὰ τὴν λιμοκτονίαν τῶν διδασκάλων;

Εὖγε εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Ἀγρινίου!

Εὖγε εἰς τοὺς ἀρίστους πολίτας!

— ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἐδημοσιεύθη δήλωσις ὡς προερχομένη ἐκ τοῦ Συνδέσμου τῶν συντακτῶν τῶν ἐνταῦθα φύλλων, σκοποῦσα νὰ ἐ φελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπί τινων προσώπων τῶν παρουσιαζομένων ὡς ἀνηκόντων εἰς τὸν τύπον καὶ καταχρωμένων τὴν ἰδιότητα ταύτην. Πολὺ καλά· ἀλλὰ πῶς θὰ ἐλέγξῃ ἥτε κοινωνία καὶ ἡ Ἀστυνομία τὴν ἰδιότητα ἑνὸς ἀτόμου ὡς δημοσιογράφου, ἀφοῦ τὸ ἄτομον τοῦτο θὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του ἢ δημοσιογραφικὸν τι δελτίον ; Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀπαραίτητον καὶ δελτίον ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ τὸν Σύνδεσμον, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι μέχρι τοῦδε, οἱ ὀλιγώτεροι τῶν δημοσιογραφούντων ἀνήκουν εἰς αὐτό. Ὥστε ἄλλη ριζικωτέρα πρέπει νὰ εἶνε ἡ δρᾶσις πρὸς παγίωσιν τάξεως δημοσιογράφων ὅπως ὑπάρχει εἰς τὰ ἄλλα μέρη.

— ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ «Ἀκρόπολις» ἀκουράστως ἀλλ' ὀλίγον εὐμεθόδως ἐξακολουθεῖ ἀφιεροῦσα τὰς στήλας της εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

Μετὰ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Κυριακάτου ἔρχονται τὰ τοῦ κ. Δελμούζου παιδαγωγοῦ. Ὁ κ. Δελμοῦζος προχωρεῖ ἀρκετὰ καὶ ἐλευθέρως εἰς τὰς σκέψεις του. Δὲν φοβᾶται νὰ βάλῃ τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ κόκκαλο. Διὰ συγκεκριμμένων παραδειγμάτων προσπαθεῖ νὰ δείξῃ ποῦ ἔγκειται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης. Θὰ παρακολουθήσωμεν τὰ ἄρθρα του.

Ὁ Σταχυολόγος

ΕΙΔΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Χ. Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ
ΙΑΤΡΟΥ
Ὁδὸς Ζήνωνος 6 Α.

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΕΣΙ*

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΙΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΠΕΤΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΩΔΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι οἱ λῃσταὶ μετὰ τὴν ἀπύλυσιν τῶν κυριῶν διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς (30ης Μαρτίου) εἰς ὁδοιπορίαν καὶ τρίωρον ἀνάπαυσιν ἐντὸς χαράδρας ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ ραγδαίαν βροχήν, ὅτι δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα αἱ κυρίαι ἀρκετὰ περιπλανηθεῖσαι ἔφθασαν εἰς Ἀθήνας ὅπου μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγγλικὴν προσβείαν καὶ ἐνεχείρισαν πρὸς τὸν πρεσβευτὴν Ἔρσκιν τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένας ἐπιστολὰς τῶν αἰχμαλώτων, ἀνεφέραμεν δὲ καὶ τὴν πρώτην τηλεγραφικὴν ἔκθεσιν τῶν συμβάντων ὑπὸ τοῦ Ἔρσκιν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ἄγγλον Ὑπουργὸν Κλάρενδον.

Τὴν ἑπομένην (31 Μαρτίου ἡμέραν Τρίτην, δευτέραν ἡμέραν τῆς αἰχμαλωσίας καὶ οἱ λῃσταὶ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων διέτριψαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τοῦ παρακειμένου εἰς τὸ χωρίον Σταμάτα, ὁλόκληρος δὲ ἡ ἡμέρα ἐξηντλήθη εἰς διαπραγματεύσεις περὶ τῶν λύτρων.

Αἱ διαπραγματεύσεις

Οἱ λῃσταὶ κατ' ἀρχὰς ἀπῄτουν 8.000 λίρας δι' ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων, οἱ δὲ αἰχμάλωτοι προσέφερον 10.000 ἐν ὅλῳ λέγοντες ὅτι μόνον ὁ κ. Μουνκάστερ καὶ ὁ Βάϋνερ ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσωσι λύτρα· περὶ τὴν ἑσπέραν ὅμως οἱ λῃσταὶ συγκατετέθησαν νὰ λάβωσι εἰκοσιπέντε χιλιάδας λιρῶν.

Ἐγένετο δὲ τότε λόγος καὶ περὶ ἀμνηστείας, τὴν ὁποίαν ὅμως κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ *οἱ λῃσταὶ δὲν ἐπρότειναν ὡς ἀπαίτησιν, ἀλλ' ὡς εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν ἠδύνοντο νὰ τοὺς παράσχωσιν οἱ αἰχμάλωτοι*, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Ἔρμπερτ ἀπήντησαν «ὅτι θὰ προσπαθήσουν ἀλλὰ δὲν ὑπόσχονται διότι δὲν εἶνε πρᾶξις ἐξαρτωμένη ἀπὸ αὐτούς».

Πῶς ἀπελύθη ὁ λόρδος Μουνκάστερ

Μετὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ μεταβῇ εἰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων εἰς Ἀθήνας ὅπως φροντίσῃ περὶ τῶν λύτρων καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν.

Συμβουλίου γενομένου μετ. ξὺ τῶν αἰχμαλωτισθέντων οἱ ἄγαμοι ὁμοφώνως εἶπον ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας εἷς ἐκ τῶν ἐγγάμων ὅπως μάλιστα εἴδῃ τί ἀπέγειναν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν.

Τῆς ἐκλογῆς περιορισθείσης οὕτω μεταξὺ τοῦ Μουνκάστερ καὶ τοῦ Λόϋδ ὁ τελευταῖος παρετήρησεν ὅτι βεβαίως οὐδόλως τοῦ ἦτο δυσάρεστον ν' ἀπαλλαγῇ ταχύτερον τῆς συντροφίας τοιούτων ὑποκειμένων, ὁποῖοι οἱ λῃσταί, ἀλλ' ὅτι ἡ μετάβασίς του εἰς Ἀθήνας εἰς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ διότι πτωχὸς ὢν καὶ μηδὲ 500 λίρας δυνάμενος νὰ εὕρῃ οὐδόλως ἦτο καταλληλος νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπολύτρωσιν, ἐνῷ τοὐναντίον ὁ Μουνκάστερ πλούσιος καὶ πίστεως ἀπολαύων χρηματικῆς ἦτο εἰς θέσιν καλείτερον παντὸς ἄλλου νὰ ἐργασθῇ πρὸς τοῦτο.

Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Λόϋδ ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ τῶν ἀτυχῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ὁμοφώνως νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας ὁ Λόρδος Μουνκάστερ, συνήνεσαν δὲ εἰς τοῦτο οἱ λῃσταί.

Αἱ κατὰ τοῦ Ἀνεμογιάννη ὑπόνοιαι

Ὁ Ἀνεμογιάννης ἐξεταζόμενος μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων προσέθεσεν ὅτι οὐδέποτε εἶχε γνωστοποιήσει εἰς τοὺς λῃστὰς τὸν τίτλον τοῦ κυρίου Μουνκάστερ, ἀλλ' ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶνε ἁπλοῦς περιηγητὴς καὶ ὅτι ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεφασίζετο ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ, ἂν ἔχῃ συγγενῆ τινα ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, εἰδοποίησεν ἀγγλιστὶ τὸν κ. Μουνκάστερ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει συγγενῆ οἱονδήποτε ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ὁ δὲ Μουνκάστερ εἶπεν ὅτι εἶχε πρῶτον ἐξάδελφον τὸν Βάϋνερ. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται λεπτομέρειαι δὲν φαίνονται καὶ εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Μουνκάστερ, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσε μόνον ὅτι ἐνῷ ἐθεώρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὕποπτον τὸν Ἀνεμογιάννην παρῆλθον αἱ ὑπόνοιαί του «διότι τὸν εἶδεν φοβούμενον τοὺς λῃστὰς καὶ παροτρύνοντα αὐτοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς αἰχμαλώτους ν' ἀφίσωσι καὶ αὐτὸν ἐλεύθερον».

Λύτρα ἢ ἀμνηστείαν ;

Ἀφοῦ ὁριστικῶς ἀπεφασίσθη ἡ ἀπόλυσις τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ οἱ λῃσταὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸ χωρίον Σταμάτα ἀναζητοῦντες ἄνθρωπόν τινα ὅστις νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς Ἀθήνας ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον τοιοῦτον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣν διῆλθον οὕτως εἰς τὸ δάσος ὑπὸ δριμὺ ψῦχος, ἐκ τοῦ ὁποίου πολὺ ὑπέφερον οἱ αἰχμάλωτοι.

Τὴν δὲ ἑπομένην (1ην Ἀπριλίου ἡμέραν Τετάρτην καὶ τρίτην ἡμέραν τῆς αἰχμαλωσίας) οἱ λῃσταὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ Κεραμῖδι ὅπου εὗρον ἐργαζομένους τοὺς χωρικοὺς Γεώργ Σ. Λαζάρου καὶ Σ. Δέδεν, τοὺς ὁποίους καὶ συνέλαβον, καὶ ἀφοῦ ἐκράτησαν τὸν δεύτερον παρήγγειλαν τὸν πρῶτον νὰ συνοδεύσῃ τὸν Λόρδον Μουνκάστερ εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἀμοιβῇ.

Ὁ Μουνκάστερ ἠρώτησε τότε πάλιν τοὺς λῃστὰς εἰς τί ἐπιμένουν διὰ νὰ μὴ εὑρεθῶσιν εἰς διαφωνίαν ; Καὶ οἱ λῃσταὶ ἀπήντησαν *«ὅτι θέλουν ἢ τὰ λύτρα ἢ τὴν ἀμνηστείαν, ἀλλὰ προπάντων τὰ λύτρα.*

Μετὰ τοῦτο ὁ Λόρδος Μουνκάστερ ἀναβὰς εἰς τὸ φορτηγὸν ἁμάξιον (κάρρον) τοῦ Γ. Λαζάρου ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ τὴν 9 π. μ. καὶ ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας τὴν 1 μ.μ.

Ὁ Μουνκάστερ εἰς Ἀθήνας

Ὁ «*Αἰὼν*» τοῦ Φιλήμονος τὰ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Λόρδου Μουνκάστερ ἀνήγγειλε τότε διὰ τῶν ἑξῆς λακωνικῶν.

«Τὸν Λόρδον Μουνκάστερ ἄφησαν χθὲς (1ην Ἀπριλίου οἱ λῃσταὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἀλλ' ἀφοῦ τοὺς ἔδωκεν τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του ἐὰν μὴ περατωθῇ ἡ διαπραγμάτευσις τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ὁ Λόρδος Μουνκάστερ, ὡς πληροφορούμεθα ἐτήρησε σιγὴν ὡς πρὸς τὰ διατρέχοντα παρὰ τοῖς λῃσταῖς· ἦλθε δὲ ἔχων καταξεσχισμένα τὰ πέδιλα αὐτοῦ καὶ λίαν καταβεβλημένος.

»Τὴν ἑσπέραν ἐδείπνησεν παρὰ τῷ κ. Ἔρσκιν, ἐλυπήθη δὲ σφόδρα διὰ τὸν θάνατον τοῦ χωροφύλακος τοῦ ὁποίου ἐθαύμασε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸ καθῆκόν του. Ἔχει δὲ ἀπόφασιν ἀμετάθετον νὰ τηρήσῃ τὸν δοθέντα λόγον του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του ὅπως μὴ διακινδυνεύσουν οἱ συναιχμαλωτισθέντες συνοδοιπόροι του.

»Ὁ Λόρδος Μουνκάστερ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἁμαξίου φορτηγοῦ διτρόχου (κάρρου) τοῦ ὁποίου τὸν κύριον ὑλοτομοῦντα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὑπεχρέωσαν οἱ λῃσταὶ νὰ τὸν παραλάβῃ».

Τὸ εὐγενὲς θῦμα τοῦ κοθήκοντος

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον εἴχομεν ἐπίσης ἀναγράψει ὅτι αἱ ἀγγλίδες ἀπολυθεῖσαι συμπαρέλαβον ἐν τῇ ἰδίᾳ ἁμάξῃ τοὺς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς αἰχμαλωσίας πληγωθέντα

* Ἴδε προηγούμενα εἰς φύλλα 13, 20, 27 Ἀπριλίου 11, 18 25 Μαΐου καὶ 1 Ἰουνίου.

ὑπὸ τῶν λῃστῶν χωροφύλακας Π. Βασιλᾶκον καὶ Γ. Μπάμπαλην.

Ὁ Βασιλᾶκος εἶχε τραυματισθῆ καιρίως εἰς τὴν κοιλίαν, παρ' ὅλας δὲ τὰς βοηθείας τῆς ἐπιστήμης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὸ τραῦμα καὶ ἀπέθανεν ἐν μέσῳ φρικωδῶν ἀλγηδόνων τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης 1ης Ἀπριλίου καὶ ἑτάφη μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ γενομένη εἰς τὸ εὐγενὲς θῦμα τοῦ καθήκοντος κηδεία ὑπῆρξεν ἀληθῶς πάνδημος καὶ συγκινητική. Πλῆθος μέγα πολιτῶν συνέρρευσεν εἰς αὐτὴν τιμώντων τὸν ἐν τῇ τοῦ ἐκπληρώσει καθήκοντός του γεννκίως πεσόντα στρατιώτην. Ἐπίσης εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ παρευρέθησαν βαθέως τεθλιμμένοι οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας διατρίβοντες ξένοι, καὶ ἰδίως οἱ Ἄγγλοι καὶ αἱ Ἀγγλίδες, ὧν τὴν ζωὴν ἀμυνόμενος ἔπεσεν ὁ γενναῖος στρατιώτης.

Ὁ ἀτυχὴς Βασιλᾶκος Σπαρτιάτης τὴν πατρίδα ἦτο σύζυγος καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων, ὑπηρέτει δὲ εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀπὸ 15 ἐτῶν.

Ὁ δεύτερος πληγωθεὶς χωροφύλαξ εἰς τὴν σιαγῶνα Μπάμπαλης καίτοι καὶ αὐτοῦ τὸ τραῦμα ἦτο σοβαρὸν ἠδυνήθη ἐν τούτοις αὐτὸς εὐτυχῶς νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον.

Ἡ θλῖψις ἐν Ἑλλάδι

Τὸ ἄγγελμα τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ξένων ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐν Ἀθήναις καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησεν ἀληθῆ σάλον εἰς τὰς ψυχάς. Τὴν συγκίνησιν δὲ τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγωνίαν διὰ τὴν τύχην τῶν αἰχμαλώτων διερμήνευεν πιστῶς τὸ ἑξῆς ἄρθρον ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἀειμνήστου Φιλήμονος ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ὀδυνηρὸν τραῦμα».

«Δὲν ἐπεχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην ἣν τὸ ἀποτρόπαιον καὶ ἀπαίσιον συμβεβηκὸς τῆς Δευτέρας ἐπήγαγεν εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τῆς Πρωτευούσης. Τὸ τοιοῦτον εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰκονίσῃ ὁ κάλαμος. Ἐπιδημία της ἡ πανωλεθρία δὲν πιστεύομεν νὰ ἐνεποίει ἐντύπωσιν οὕτω βαθεῖαν καὶ εἰς ἀθυμίαν τοιαύτην νὰ ἔρριπτε τοὺς συμπολίτας ἡμῶν. Ἀνεξαρτήτως πάσης πολιτικῆς ἢ κομματικῆς ἰδέας οἱ πάντες ἐννόησαν ὅτι ἡ γενομένη προσβολὴ δὲν ἀφορᾷ ἐφεξῆς τὴν Κυβέρνησιν ἀλλ' αὐτὸ τὸ Κράτος. Εἶνε χρεία ἄρα γε νὰ παρατηρήσωμεν ὁπόσον θὰ ἐκμεταλλευθῶσι καθ' ἡμῶν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ἀπαισίαν περίστασιν τῆς προχθές. οἱ δυσμενῶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα διακείμενοι; . . . Ὡσεὶ δὲ κατάρα διώκει ἀνηλεῶς διώκει ἡμᾶς, Κύριος γινώσκει τίνος ἁμαρτία ἀποτίοντα, ἐπῆλθεν τὸ ἀπαίσιον συμβὰν τῆς 29 ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἤρξατο ἡ δημοσία γνώμη τῆς Εὐρώπης μεταβαλλομένη ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἡ Ἑλλὰς καὶ εἰλικρινέστερον πρὸς ἡμᾶς διακειμένη, ἀριθμὸς δὲ οὐχὶ εὐκαταφρόνητος ἤλθον εἰς τὸν τόπον ἡμῶν καὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς ἰδίως παρεσκευάζοντο ν' ἀποκατασταθῶσιν ὁριστικῶς ἐν Ἑλλάδι. Τὸ τραῦμα δὲ τοῦτο ἐπῆλθεν ὑπὸ τὰς μᾶλλον ἀποτροπαίους καὶ εἰδεχθεῖς μορφάς, διὰ τρόπου ὅλως ἀνεπιδέκτου δυστυχῶς οἱασδήποτε μειώσεις τῆς παραχθησομένης ἐξ αὐτοῦ κακίστης ἐντυπώσεως. Καὶ ὁ τόπος ἐνῷ ἡ λῄστευσις ἐγένετο, εἰς τὰ πρόθυρα αὐτὰ τῆς πρωτευούσης, διότι ἡ θέσις ὅπου ἡ λῃστεία ἐνηργήθη ἀπέχει δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἡ ὥρα, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν λῃστῶν ἀληθῶς ἔκτακτος, προπάντων δὲ ὁ χαρακτὴρ τῶν συλληφθέντων προσώπων καὶ ἐπιφανῶν ξένων καθιστῶσι τὴν λῃστρικὴν πρᾶξιν τῆς προχθὲς Δευτέρας μοναδικὴν καὶ ἔκτακτον, ὁποία ἀπῃτεῖτο, ὅπως αὐθις τραυματίσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἡμετέρου κράτους καὶ ἀναξέσῃ μόλις συνουλουμένας πληγάς. . . Καὶ ἀνάξιον τῆς ὥρας καὶ ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν θεωροῦμεν ν' ἀποκρύψωμεν τὴν δεινότητα τῆς δυστυχοῦς περιστάσεως τῆς προχθές . . . Ὑφ' οἱανδήποτε ἂν ἐξετασθῇ ἔποψιν ἡ ἀτυχὴς περίστασις τῆς προχθὲς οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὸν χαρακτῆρα ἐθνικῆς συμφορᾶς καὶ πολὺ ἀνωτέρας, ὡς ἔχουσι τὰ πράγματα πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὡ: ἐὰν ἠττᾶτο αὕτη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ εἰς μίαν καὶ εἰς δύο μάχας».

Εἰς τὸ προσεχές. *Ἐπάνοδος τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐξ ἐκδρομῆς ἀνὰ τὰς Κυκλάδας. Ἡ Α. Μ. εἶπεν εἰς τοὺς πρεσβευτὰς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας διὰ τὴν αἰχμαλωσίαν. Ἐπιστολαὶ τῶν ἀρχιληστῶν πρὸς τοὺς πρεσβευτάς. Ἡ ἀπάντησις τῶν τελευταίων. Αἱ διαπραγματεύσεις—Ὅπου οἱ λῃσταὶ ζητοῦν τὴν ἀμνηστείαν! Μηνύματα κρυφὰ ἀπὸ τὸν Μενδρεσέ. Ὁ συνταγματάρχης Θεαγένης παρὰ τοὺς λῃστὰς ἀγωνία!*

ΤΟ ΕΠΙΣΥΜΒΑΝ ΣΚΟΤΟΣ *

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΔΙΑΤΡΙΒΟΝΤΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΤΡΑΔΔΙΑΝΟΥ ΦΑΣΓΟΝΤΟΣ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ

Διάλεξις γενομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν 11 Ἀπριλίου 1908 ὥρᾳ 3 μ. μ

ὑπὸ Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ

(Προβάλλεται ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου).

Ἔχομεν ἤδη τὸν δίσκον τοῦ Ἡλίου, ἐπὶ τοῦ προβολέως ἐφηρμόσαμεν μικρὸν ἀστρονομικὸν ὄργανον, δι' οὗ θέλομεν δείξει πῶς ὁ Διονύσιος καὶ ὁ Ἀπολλοφάνης ἀντελήφθησαν τὴν ἔμπτωσιν καὶ ἀνακάθαρσιν, τὴν σκότωσιν καὶ φαῦσιν τοῦ Ἡλίου.

Ἰδοὺ ὅτι ἔχομεν καθαρὸν τὸν δίσκον τοῦ Ἡλίου· ἤδη ἡ σελήνη ἔρχεται ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐμπίπτει ἐπὶ τὸν Ἥλιον (ἔμπτωσις)· ἰδοὺ

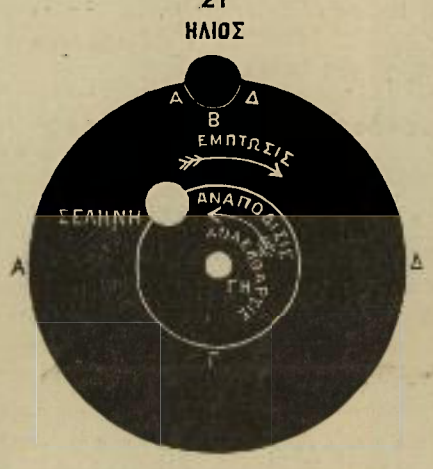

βαθμηδὸν ἄρχεται ἡ σκότωσις ἐξ ἀνατολῶν πάντοτε κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Διονυσίου.

Κατὰ τοὺς τρεῖς Εὐαγγελιστὰς πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι 11)2 ὥραν ἐχρειάσθη ἡ σελήνη ὅπως καλύψῃ τὸν δίσκον τοῦ Ἡλίου ἐμπίπτουσα ἤτοι κινουμένη ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἑτέραν 1 1(2 ὅτε ἡ σελήνη ἤρξατο ἀνακαθαίρουσα τὸν Ἥλιον (ἀνακάθαρσις) διότι οὗτοι ὡρισμένως γράφουσιν ὅτι ἀπὸ ὥρας ζ'. — θ'. ἤτοι ἐπὶ τρεῖς ὥρας, σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ὅτε μετὰ τὴν θ'. ἔχομεν τὴν πλήρη ἀνακάθαρσιν τοῦ Ἡλίου.

Καθ' ὅλους ὅμως τοὺς αἰῶνας, δὲν ἔλειψαν οἱ ἄπιστοι, οἵτινες ἐζήτησαν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ἐπισυμβὰν σκότος τοῦ πάθους, οὕτινος μνείαν οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ ποιοῦσιν, ἦτο φυσική τις ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου· εἰς τούτους ὅμως ἀπαντᾷ ἡ Ἐπιστήμη, ὅτι ἔκλειψις Ἡλίου, οὐδέποτε διαρκεῖ ἐπὶ τρεῖς ὥρας καὶ δεύτερον ὅτι οὐδέποτε τοιαύτη συμβαίνει πανσελήνου οὔσης· σαφῶς δὲ ἐν τοῖς προρρηθεῖσιν ἐδείξαμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πάθους ἦν ἤδη Πανσέληνος.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ζητῶν ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ φυσικῆς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεως λέγει.

«Ὀργιζομένου γὰρ ἦν ἐπὶ τοῖς τολμωμένοις τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅτι γὰρ οὐκ ἦν ἔκλειψις, ἀλλ' ὀργή τε καὶ ἀγανάκτησις οὐκ ἐντεῦθεν μόνον δῆλον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ΤΡΕΙΣ γὰρ ὥρας παρέμενε.

Πόσας ὥρας ἔμεινε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ; ΤΡΕΙΣ ΩΡΑΣ ἀπὸ ζ'. —θ'. Πόσας ὥρας διήρκεσε τὸ σκότος; ΤΡΕΙΣ ΩΡΑΣ ἀπὸ ζ'. - θ'. σκότος ἐγένετο καθ' ὅλην τὴν γῆν. ΤΡΕΙΣ ὥρας ἔμεινεν ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. ΤΡΕΙΣ ὥρας ἡ σελήνη ἐκάλυπτε τὸν δίσκον τοῦ Ἡλίου, ΤΡΕΙΣ ΩΡΑΣ ἐκρέματο ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ΤΡΕΙΣ ὥρας διήρκει τὸ φοβερὸν σκότος ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· αὕτη ἐστὶν ἡ θεωρία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι μέτρον τῆς ἐκλείψεως δὲν ἦτο ἡ πορεία τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ παραμονὴ τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου.

Καὶ θὰ ἐλέγομεν ἴσως ὅτι ὁ Δυονύσιος ψεύδεται ὅτι τὰ νόθα συγγράμματα τούτου ἔπλασαν τὴν διήγησιν τοῦ σκότους τῆς Σταυρώσεως, ἐὰν μὴ καὶ οἱ τρεῖς Εὐαγγελισταὶ ρητῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δὲν ἀνέφερον τὴν ἐπὶ τὸ Πάθος σκότωσιν, ἣν οἱ ἀρχαιότατοι κώδικες Ἄλεφ Β. C. καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ «ἐσκοτίσθη ὁ Ἥλιος» ὅλων τῶν λοιπῶν κωδίκων, ἀναφέρουσιν «ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΚΛΙΠΟΝΤΟΣ».

(Ἕπεται συνέχεια)

* *Ἴδε προηγούμενα εἰς τὰ φύλλα τῆς 11ης 18ης καὶ 25ης Μαΐου ἐ. ἔ.*

Στενογραφηθεῖσα ὑπὸ κ. Χρ. Δημητρακοπούλου.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

— Πῶς εἰσήχθη ὁ καφὲς εἰς τὴν Γαλλίαν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ καφὲς εἰσήχθη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ'. Ὁ γάλλος βασιλεὺς εἶχε λάβει δῶρον ἀπὸ προύχοντάς τινας τοῦ Ἀμστελοδάμου ἓν ὡραῖον φυτὸν τὸ ὁποῖον εἶχον λάβει ἀπὸ τὴν Βαταυίαν τῆς Ἰάβας. Τὸ φυτὸν ὁ βασιλεὺς τὸ ἔστειλεν εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον τῶν Παρισίων καὶ ἐκεῖθεν κατὰ πρώτην φορὰν τῷ 1723 μετεφέρθηταν κόκκοι τινές εἰς τὰς Ἀντίλλας. Ἐκεῖ τὸ φυτὸν ἐκαλλιεργήθη εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ καφὲς ἐγένετο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους ζῶντας στρατιώτας

Ὁ λοχαγὸς Βουδνικὼφ ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸν Τσάρον Νικόλαον Β'. εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Τσάρτσοε Σέλο. Ὁ λοχαγὸς εἶνε 128 ἐτῶν καὶ ἔχει ὑπηρεσίαν 80.

Εἶνε ἀκόμη γερὸς καὶ καλὰ καὶ βαδίζει εὐθυτενῶς καὶ ἀσφαλῶς ὅπως εἰς τὴν νεότητά του, κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Βερεζίνας. Κατετάχθη εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν τὸ 1797 καὶ ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας μάχας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἰς τὴν τοῦ 1812.

Πρὸ ἐννενήκοντα ἐτῶν εἶχεν ὑπανδρευθῆ καὶ ἀπέκτησε ἕνα υἱὸν καὶ δύο θυγατέρας. Ὁ υἱός του ἀπέθανε κατὰ τὸν ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον. Αἱ δύο θυγατέρες του ἀπέθανον ὁμοίως. Σήμερον εἶνε μόνος εἰς τὸν κόσμον. Ζῇ δὲ μὲ τὴν σύνταξίν του.

— Ἡ συντομωτέρα αὐτοβιογραφία.

Ἡ συντομωτέρα αὐτοβιογραφία ἡ ὁποία ἐγράφη ποτὲ ὑπὸ διασήμου ἀνδρὸς εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ ρώσσου συγγραφέως Μαξίμου Γόρκυ. Ὁ Γόρκυ ἐώρτασε πρό τινος τὴν τεσσαρακονταετερίδα του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ ἐκδότης του τοῦ ἐζήτησε τὴν αὐτοβιογραφίαν του. Ὁ Γόρκυ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ ἔστειλε τὸ ἑξῆς κείμενον περιέχον πλήρη τὴν βιογραφίαν του.

«Τὸ 1878 ἐμβῆκα ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα τσαγγάρην. Τὸ 1879 ἐμαθήτευα εἰς ἕνα ἰχνογράφον· τὸ 1880 ὑπηρετοῦσα εἰς τὸ μαγειρεῖον ἑνὸς πλοίου· τὸ 1884 ἔγεινα φανοκόρος τὸ 1885 ψωμᾶς· τὸ 1886 κορίστας εἰς ἕνα θίασον· τὸ 1887 ἐπωλοῦσα μῆλα εἰς τοὺς δρόμους. Τὸ 1888 ἐσκεπτόμην ν' αὐτοκτονήσω· τὸ 1890 ἔκανα τὸν ἀντιγραφέα εἰς ἕνα δικηγόρον· τὸ 1891 ἐγύρισα πεζὸς τὴν Ρωσσίαν. Τὸ 1892 ἐδημοσίευσα τὸ πρῶτον διήγημά μου.

Ἡ βιογραφία σταματᾷ ἐδῶ.

— Τὰ μεγαλείτερα πράγματα τοῦ κόσμου

Ἡ μεγαλειτέρα τράπεζα εὑρίσκεται εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἡ μεγαλειτέρα ἐκκλησία εἰς τὴν Ρώμην (τοῦ Ἁγίου Πέτρου). Τὸ μεγαλείτερον χρηματιστήριον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Τὸ μεγαλείτερον μετάλλινον οἰκοδόμημα εἰς τὸ Παρίσι (ὁ πύργος Ἄϊφελ). Τὸ μεγαλείτερον Καπνεργοστάσιον εἰς τὸ Σαῖν-Λουΐ ἐν Ἀμερικῇ. Τὸ μεγαλείτερον Νοσοκομεῖον εἰς τὸ Παρίσι. Τὸ μεγαλείτερον πέτρινον οἰκοδόμημα εἰς τὴν Αἴγυπτον· (αἱ πυραμίδες) ὁ μεγαλείτερος καταρράκτης εἰς τὴν Ἀμερικὴν (ὁ Νιαγάρας)· οἱ μεγαλείτεροι δημόσιοι κῆποι εἰς τὸ Παρίσι· ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν (ὁ Μισισσιπῆς) καὶ τὸ μεγαλείτερον ἐργοστάσιον πυροβόλων ἐν Ἔσσεν τῆς Γερμανίας (τοῦ Κρούπ).

ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΕΙ ἀπό τινος ἐν Ἀθήναις ἀγαπητὸς τῆς «Ἀληθείας» φίλος καὶ ἔγκριτον τῆς Κερκυραϊκῆς κοινωνίας μέλος ὁ κ. Νικόλ. Κουτσουκόπουλος, ὁ πασίγνωστος βιομήχανος τῆς ὡραίας νήσου καὶ θερμὸς πατριώτης. Τὸν κ. Ν. Κουτσουκόπουλον μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς ἐδεξιώναντο οἱ ἐνταῦθα πολυτιμηθεῖς του φίλοι μεταξὺ τῶν ἀριστέων τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας τιμῶντες τὰς ἀρετὰς τοῦ συμπαθοῦς ἀνδρός. ἀντικείμενον ἰδιαιτέρων φιλικῶν ἐκδηλώσεων γίνεται ἐκ μέσους τῶν τάξεων τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν παλαιῶν καὶ νέων, τῶν ὁποίων ὁ κ. Κουτσουκόπουλος ἦτο καὶ εἶνε πάντοτε ὁ εἰλικρινέστατος φίλος.

Εἰς τὸν κ. Κουτσουκόπουγος καταλύσαντα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ὁ Ἑρμῆς εὐχόμεθα τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν καθ' ὅλα εὐχάριστον.

Ἕνεκεν τῆς συσσωρεύσεως ἐξαιρετικῆς πολλῆς ὕλης διὰ τὴν 3ην ἐπέτειον τῆς δολοφονίας τοῦ Δηλιγιάννη κατ' ἀνάγκην ἀναβάλλονται εἰς τὸ προσεχὲς τὰ προηγγελμένα ἄρθρα ὡς καὶ ἡ συνέχεια τῆς «Στρατιωτικῆς Ζωῆς» ἡ ὁποία θὰ συνοδευθῇ μὲ ὡραιοτάτας εἰκόνας.

—

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.— Τὰ προηγούμενα φύλλα τὰ περιέχοντα τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Δείλεσι δίδονται δωρεὰν ἐκ τῶν γραφείων μας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειρὰν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου γεγονότος.

—

Ἡ «Ἀλήθεια» εἰς τὸ Μεσολόγγι *ὡς καὶ ἡ «Ἀκρόπολις»* **ἡ Ζωντανὴ ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου** *καὶ τὸ Α.Ο.Δ.Ο. πλὴν τῶν διανομέων, πωλοῦνται καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ θέσει ἐμπορικοκουρεῖον τοῦ φιλοπροόδου κ.* **Κων. Δ. Μαλακάσα.** *Εἰς δὲ τὸ* **Αἰτωλικὸν** *εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ* **Γεωργίου Κάλλη.**

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Διηγοῦνται τὸ ἑξῆς: *Ὅταν ὁ λόρδος Ἔλγιν, ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ Ἐρέχθειον τὴν ὡραία μαρμάρινη Καρυάτιδα—λέγουν — ὅτι αἱ ἄλλαι ἀδελφαί της βλέποντας τὴν ἄδικον ἁρπαγὴ καὶ τὴ βεβήλωσιν τοῦ Ἄγγλου ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα. Καὶ κροσπαθοῦσαν νὰ τὸν συγκινήσουν. Μὰ ὅταν εἶδαν ὅτι πᾶνε χαμένα τὰ δάκρυά των μαρμαρωθήκαν κι' ἀπέμειναν βουβὲς ὡς τὰ σήμερα..*

(Συλλογὴ Ι. ΔΙΚ. ΕΓΡΙΠΙΠΤΗ)

ΞΕΝΑ ΗΘΗ

ΝΥΦΟΠΑΖΑΡΟ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Εἰς τὴν Ρουμανίαν, ἂν καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καυχῶνται ὅτι ἀποτελοῦν τοὺς Γάλλους ἢ τοὺς Βέλγους τῆς Ἀνατολῆς, ἂν καὶ καυχῶνται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν λατινικὴν φυλήν, μολαταῦτα ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν ἤθη καὶ ἔθιμα τοιαῦτα τὰ ὁποῖα ὑπομιμνήσκουσιν τὴν Ἀνατολήν, ἢ μᾶλλον βαρβάρους χρόνους καὶ τόπους.

Μεταξὺ τῶν ἐθίμων αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ τὸ Παζάρι τὸ ὁποῖον γίνεται κατ' ἔτος εἰς Βαλὰρ τῆς Μολδαυίας.

Εἰς τὸ Παζάρι αὐτὸ δὲν ἐκτίθενται εἰς τὴν θέαν ἀγοραστῶν τὰ συνήθη εἴδη τῶν ἐμπορευμάτων ἀλλὰ κορίτσια.

Οἱ νέοι τῶν διαφόρων χωρίων διέρχονται ἀπὸ τὸ Παζάρι, βλέπουν τὰς νέας καὶ ἂν ἕνας ἐξ αὐτῶν εὕρῃ ὅτι μία ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀρέσκει, τότε τὴν ζητεῖ εἰς τοὺς γονεῖς της. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως, τὸ ζεῦγος καὶ οἱ γονεῖς ζητοῦν ἕνα παπᾶ, καὶ ὁ γάμος γίνεται.

Βέβαια αἱ διατυπώσεις εἶναι ἁπλούσταται· ἀλλ' αἱ νέαι οὕτω πως μεταχειριζόμεναι στεροῦνται πάσης πρωτοβουλίας, μηδόλως διαφέρουσαι τῶν κτηνῶν.

Ἀλλ' ὅμως τὰ κορίτσια τοῦ Βελάρδ, τόσην δύναμιν ἔχει τὸ ἔθιμον καὶ τόσον ὀλίγον ἐλευθέρα εἶναι ἡ ἀγωγή των, ὥστε δὲν θεωροῦνται προσβεβλημένοι ἀπὸ τὰ πρωτότυπο Παζάρι, ἀλλ' ἀπεναντίας μεταβαίνουσιν ἐκεῖ πλήρεις χαρᾶς καὶ ἐλπίδος!

ΕΝΑΣ.... ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΛΜΥΡΟ

Πῶς δὲν ἔχομεν φωτογραφίας τῆς Ν. Ἀγχιάλου

Ἀγαπητέ μοι κ. Διευθυντά,

Μὲ συγχωρεῖς πολὺ ὅτι...σ' ἐγέλασα! Ἀπὸ 12 πλᾶκες ποῦ πῆρα τῆς ἐξόδου τῶν προσφύγων ἐξ Ἀλμυροῦ καὶ τῶν ἐν Ἀγχιάλῳ ἑορτῶν οὔτε μία δὲν ἔμεινεν σῶα, διότι κάποιος ἐξωφρενικὸς κύριος ἔχων ἀφορμὰς....φανταστικὰς δημοσιογραφικὰς κατ' ἐμοῦ ἐξεθύμανεν εὐ-

ΕΛΑΦΡΑ ΣΤΗΛΗ

ὑπὸ Κάλχα

Ἕνας τσοπάνος, ἕνας λύκος, ἕνα πρόβατον, ἕνα δέμα χορτάρι. Θέλει νὰ τὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμιοῦ μὲ τὴ βάρκα. Ὅλα μαζὺ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ περάσῃ. Πῶς εἰμπορεῖ νὰ τὰ περάσῃ ξεχωριστὰ ὥστε οὔτε ὁ λύκος νὰ φάγῃ τὸ πρόβατον, οὔτε τὸ πρόβατον νὰ φάγῃ τὸ χόρτο; Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 τρέχ. Εἰς τὸ ἑπόμενον αἱ λύσεις τῶν διαγωνισμῶν Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου.

θὺς μετὰ τὴν ἐξ Ἀγχιάλου ἐπιστροφήν μου παραφυλάττων δολοφονικῶς κατὰ τῆς φωτογραφικῆς μου μηχανῆς, ἣν ἐκράτουν εἰς χεῖρας μου καὶ αὐτὴν μὲν κατέστρεψε, αἱ δ' ἐντὸς πλάκες ἐπῆραν φῶς καὶ ἔγιναν ἔτσι, ὥστε καὶ ἂν ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸν φωτογραφικὸν θάλαμον ἐν τούτοις οὐδὲν κατώρθωσα νὰ διασώσω καὶ τὸ καλλίτερον εἶνε τὸ ἔγκλειστον ποῦ βλέπετε τὰ χάλια του.

Καὶ πάλιν μὲ συγχωρεῖς καὶ νὰ καταρᾶσαι τὸν βάναυσον ἐκεῖνον, ὃν ἔφερα ἤδη ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῆς Πατρίδος μου.

Ἀλμυρὸς 26 Μαΐου 1908.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ

Σ. Α.—Λυπούμεθα ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀληθῶς Βουλγαρικὴν μέθοδον τοῦ κυρίου ἐκείνου, ὃν καταγγέλει ὁ κ. Ἀστέριος δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ παράσχωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν εἰκόνα τῆς πατριωτικῆς τελετῆς τῆς ἐν Ν. Ἀγχιάλῳ ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀγχιαλιτῶν. Ἐπιφυλασσόμεθα ἐν τούτοις νὰ διεκδικήσωμεν καὶ ἄλλως τὰ δικαιώματα τῆς ἐφημερίδος ζημιωθείσης ἐκ τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ κ. Ἀστερίου ἐνεργοῦντος κατ' ἐντολὴν τῆς «Ἀληθείας».

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οἱ γίγαντες! Οἱ γίγαντες ἔλαβον πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ διεγείρουν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ παραμύθια καὶ αἱ παραδόσεις γέμουσι γιγάντων! Καὶ εἰς τὰς μυθολογίας καὶ εἰς τὰς προϊστορικὰς παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν οἱ γίγαντες διαδραματίζουσι σημαντικὸν πρόσωπον.

Κατὰ τὴν παράδοσιν, γράφει Ἰταλικὴ ἐφημερὶς πολλὰ βιβλικὰ πρόσωπα ἦσαν γίγαντες. Ὁ Ἀδὰμ θὰ εἶχε ὕψος, τίποτε ὀλιγώτερον, 42 μέτρων! Ὁ Νῶε μόνον 35! Ὁ Ἀβραὰμ πολὺ ὀλιγώτερον 9 μέτρων! Ἐπίσης καὶ ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὑψηλὸς 5 μέτρα. Τὰ ὕψη ταῦτα πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν δίδονται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ὁποία δὲν ἀνάγει διόλου τὰ ἄνω πρόσωπα εἰς τὴν χορείαν τῶν γιγάντων. Ἀναφέρει ὅμως ἡ Γραφὴ φυλὴν ἢ τάξιν γιγάντων, τῶν ὁποίων εἷς τῶν τελευταίων ὁ Ὤγ, βασιλεὺς τῆς Μπασιὰν εἶχε κλίνην διαστάσεων 9 πήχεων μήκους καὶ πλάτους τεσσάρων!

Ὁ φιλισταῖος Γολιὰθ, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Δαβὶδ εἶχεν ὕψος.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν ὁ Ἡρακλῆς φέρεται ἔχων ὕψος τεσσάρων μέτρων.

Οἱ γίγαντες τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς δὲν ἔχουν βεβαίως καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς διαστάσεις τῶν μυθολογημένων.

Οὔτε ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμῖνος οὔτε ἄλλος τις φθάνει τὰς ἀνωτέρω ὑπερβολικὰς διαστάσεις.

Σήμερον δέ, οἱ γίγαντάι μας, καθὼς ὁ Κινέζος Σὰγκ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2.55 καὶ ὁ Γάλλος τὰ 2.40 μέτρα καὶ ὁ Ρῶσσος Μασνὼφ τὰ 2.38 ὥστε καὶ ἡ τάξις τῶν γιγάντων καθημερινῶς ἐκλείπει.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΥΡΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Ὁ χειρουργὸς κ. *Δ. ΚΟΚΟΡΗΣ* μελετήσας εἰδικῶς κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Βιέννῃ διαμονὴν αὐτοῦ τὰς νεωτάτας προόδους τοῦ κλάδου τούτου (ἐξέτασις διὰ νεωτάτων κυστεοσκοπίων, νέαι μέθοδοι διαγνώσεως καὶ θεραπείας, νεώτεραι ἐγχειρήσεις, δέχεται τοὺς πάσχοντας νοσήματα τῶν νεφρῶν, τῆς κύστεως. τοῦ προστάτου τῆς οὐρήθρας κλπ. **Ὁδὸς Ἀκαδημίας 30.** Δέχεται 3—5 μ.μ.

Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ "ΑΛΗΘΕΙΑΣ,,

ΑΘΗΝΑΙ

Γιαννούλης πτυχιοῦχος τῆς σχολῆς τῆς Βιέννης, εἰδικὸς τῶν ὠτικῶν, ρινικῶν, λαρυγγικῶν. Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 11. Ὧραι 9—11 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Λάμπρος Ι. Χαραμῆς οὐρολόγος ὑφηγητὴς Ἐθν. Πανεπιστημίου. Θεραπεία κύστεως, νεφρῶν, ψαμμιάσεως κλπ. Ἐξετάσεις μὲ φῶς ἠλεκτρικόν.

Ο Παντελεήμων Χειρουργικ. Γυναικολογ. Σαρ. Ἀτημακοπούλου ὁδ. Χαριλ. Τρικούπη 3α ὧραι 3—5.

Παπαδόπουλος Μ. Λαρυγγο-ρινο-ωτολόγος Ἰατροχειροῦργος. Πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου ἀριθ. 4. Ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ συλλόγου Παρνασσοῦ. Δέχεται 10—11 π. μ. καὶ 3—9 μ. μ.

Κανέλης Ι. Σ. Παθολόγος ἰατρὸς Νοσοκομείου Ὁδ. Χ. Τρικούπη 24. Δέχεται 3—5 μ.μ.

Ζωγραφίδης Α. εἰδικὸς τῶν νοσημ. ὠτων, λάρυγγος, ρινός, λαιμοῦ. Σόλωνος 100 Α παραπλεύρως Χημείου. Δέχεται 9—11 π.μ. 3—5 μ.μ.

Μανδρῖνος Σ ἰατρὸς συφιλιδολόγος, γυναικολόγος ὁδὸς Δώρου 7 παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν.

Λυρίτσας Δ. ὀφθαλμίατρος, ἐκπαιδευθεὶς ἐν Γερμανίᾳ, δέχεται 11—12 καὶ 3—4, ὁδὸς Βαλαωρίτου 10 (διασταύρωσις Ἀγχέσμου).

Τὰ δερματικὰ καὶ μεταδοτικὰ νοσήματα θεραπεύονται ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ἰατροῦ Σ. Π. Κωστάκη τελείως ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 1.

Καλαμπούσης στομαχολόγος ἰατρὸς δέχεται καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Νικηφόρου 6. Ὧραι: 9—12 π.μ. 3—5 μ.μ.

Γερογιάννης Χ Θ. ἰατρὸς παθολόγος. Δέχεται καθ' ἑκάστην 8—10 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. Ἀπόλλωνος—Ἠπίτου 23.

Σπυρ. Δαμάσκος συφιλιδολόγος—δερματολόγος. Σπουδάσας εἰδικῶς ἐν Παρισίοις. Ὁδ. Εὐριπίδου. 39Α. 9—12 π.μ. 2—5 1/2μ.μ

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ Ι. ΚΟΜΗΝΟΥ

Τὸ ἠλεκτροφώτιστον ταχύπλουν καὶ καθαρὸν ἀτμόπλοιον «Ἀστραπὴ» ἀναχωρεῖ καθ' ἑκάστην.

Τρίτην ὥρᾳ 9 π. μ. διὰ Λουτράκιον (τὸ θέρος), Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Πάτρας, Ἰθάκην, Σάμην, Ἁγ. Εὐφημίαν, Φισκάρδον, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Βόνιτσαν, Κόπραιναν καὶ Καρβασσαρᾶν.

Σάββατον ὥρᾳ 9 π.μ. διὰ Λουτράκιον (τὸ θέρος), Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Πάτρας, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Ληξούριον καὶ Ἀργοστόλιον.

Ἐπιστροφὴ διὰ τῶν ἰδίων προτεγγίσεων

ΝΙΚΟΛ. Δ. ΤΣΟΥΤΗΣ
οὐρολόγος ἰατρὸς
Ὁδὸς Βερανζέρου 22. Ἔναντι Σταθμοῦ Λαυρίου. 9—12 καὶ 4—7.

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΑΙ ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

1) Τὸ οἰνόπνευμα τότε μόνον παίρνει φωτιά, **ὅταν τὸ πλησιάζετε ἀπ' εὐθεῖας σὲ φλόγα. Τώρα μάλιστα ποῦ** εἶνε καλοκαῖρι χρειάζεται μεγαλειτέρα προσοχὴ γιατὶ κοντὰ στὰ **ἄλλα** καὶ φουσκόνει περισσότερο.

2). **Βούλωνε** τενεκέδες καὶ μπουκάλια μὲ οἰνόπνευμα γιὰ νὰ μὴ παίρνῃ τὴν ὑγρασία καὶ χάνει δύναμι.

3). **Σὲ ἀναμμένη** λάμπα μὴ ρίχνῃς ποτὲ οἰνόπνευμα, ἀλλοιῶς θὰ πάρῃ φωτιὰ μέσα καὶ θὰ καῇς.

4). **Τὲς λάμπες σου**, τὰ μαγειρειά σου, τὰ καμινέτα σου γιόμιζέ τα ἀπὸ τὴν ἡμέρα. Ἂν τύχῃ ὅμως ἐπάνω στὴ δουλειά σου καὶ χρειασθῆς νὰ τὰ ξαναγιομίσῃς **Τότε σβύσέ τα πρῶτα, ἄφησέ τα νὰ κρυώσουν καλὰ** καὶ ἔπειτα ξαναγιόμισέ τα.

5). **Ποτέ σου** μὴ ρίχνῃς οἰνόπνευμα γιὰ προσάναμα στὰ κάρβουνα. Δᾳδὶ δὲν ἔχεις;

6). **Τὸν τενεκὲ** ἢ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ οἰνόπνευμα μὴν ἀφίνῃς ποτέ σου στὸ τζάκι ἐπάνω.

7). **Μὴ γεμίζῃς ξεχειλιστὰ** τὸ καμινέτο, τὸ τζάκι, τὸ μαγειρειό, τὴν λάμπα. Ἄφινε πάντα ἕνα δάκτυλο καὶ πιὸ πολύ, τώρα ποῦ εἶνε καλοκαῖρι, γιατὶ τὸ οἰνόπνευμα θερμαινόμενο φουσκώνει.

8). **Σφούγγιζε** ξερά, ξερὰ ὅ.τι γεμίζεις μὲ οἰνόπνευμα γιατὶ μπορεῖ νὰ πιάνῃ ἀπ' ἔξω φωτιά.

Ἂν κατὰ στραβοῦ διαβόλου δὲν θυμηθῆς τὲς συμβουλὲς αὐτὲς καὶ πιάσῃ φωτιὰ ἡ λάμπα, τὸ μαγειρεῖο ἢ τὸ καμινέτο νὰ μὴν τὰ χάνῃς! Λίγο νερὸ χῦσε ἀπάνω καὶ σβύνει ἀμέσως.

(Ἐκ τοῦ τμήματος τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἑλλ. Ἑταιρείας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων

ΜΕΓΑ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ
ΓΕΩΡ. ΚΑΙ ΑΙΚ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ

Ἔπιπλα παντὸς εἴδους. Ποικιλία ἐπίπλων ἐπιπλοστρωσίας (ταπετσαρία.)

Ἐργασία καλλιτεχνική, στερεότης ἠγγυημένη, ποιότης ὑλικῶν ἐξαίρετος.

Τιμαὶ ὡρισμέναι καὶ ἀσυναγώνιστοι. Τὰ μικρὰ κέρδη ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚ. ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ Α. ΔΙΑΚΑΚΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέραν ὥραν 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Αἴδηψὸν (τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεοὺς καὶ Βόλον.

Τρίτην ὥραν 7 μ.μ. διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψὸν (τὸ θέρος) Βόλον, Θεσσαλονίκην

Τρίτην ὥραν 8 μ.μ. διὰ Μονεμβασίαν, Ἁγίαν Πελαγίαν, Νεάπολιν, Γύθειον, Πορτοκάγιον, Γερολιμένα, Λιμένιον, Σελινίτσαν, Καρδαμύλην, Καλάμας καὶ Νησίον.

Πέμπτην ὥραν 8 μ.μ. διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Οἴαν καὶ Θήραν.

Σάββατον ὥραν 7 μ.μ. διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Αἴδηψὸν (τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεοὺς καὶ Βόλον.

Δευτέρα ὥραν μεσημβρίαν ἀκριβῶς κατ' εὐθεῖαν δι' ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ.

Κυριακὴν ὥραν 8 μ. μ. διὰ Σύρον, Τῆνον, Ἄνδρον καὶ Κόρθιον.

Πρακτορεῖα. Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Σταδίου 66. Τηλέφωνον 252.— Ἐν Πειραιεῖ Πλατεῖα Καραϊσκάκη. Τηλέφωνον 94.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣΗΣ ΤΩ 1889

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ 5,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ. Πᾶσα τραπεζικὴ ἐργασία.
» ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ. Ἀγορὰ καὶ πώλησιαι χρεωγράφων.
» ΕΜΠΟΡΙΟΥ.
» ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΠΥΡΟΣ ΒΟΛΗΣ ὁ Γαλλικὸς «Φοῖνιξ».

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1)2 0)0 πρώτην ζήτησιν	*4 1)2 0)0 ἓν ἔτος*
4 0)0 3 μηνῶν	*5 0)0 δύο ἔτη*
4 1)4 0)0 6 μηνῶν	*5 1)2 0)0 τρία καὶ πλέον*

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν 1)2 0)0 ὀλιγότερον

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ
«ΝΕΟΣ» & «ΝΕΑ»
ΥΓΙΕΙΝΟΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΚΑΙ ΖΩΝΑΙ

Τοῦ ἰατροῦ ΓΚΛΕΝΑΡ

Οἱ μοναδικοὶ εἰς τὸ εἶδος των κορσέδες διὰ τὴν συμμετρικότητα τοῦ σώματος καὶ κυρίως τὴν ὑγιεινὴν διατήρησιν τῆς κομψότητος τῶν γραμμῶν. Ὁ δόκτωρ Γκλενὰρ ἔλυσε τὸ μέγα πρόβλημα τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς κομψότητος μὲ τὴν ὑγιεινήν.

Οἱ κορσέδες καὶ αἱ ζῶναί του, τέλειαι εἰς τὸ νὰ δίδουν τὴν χάριν εἰς τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ στῆθος, οὐ μόνον δὲν βλάπτουν, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν περιορισμὸν τοῦ σώματος, ἀλλὰ συνελοῦν εἰς τὴν ὑγιεινὴν τῶν ὀργάνων τοῦ στομάχου καὶ κοιλίας.

Διὰ κάθε ἐποχὴν οἱ κορσέδες καὶ αἱ ζῶναι τοῦ Γκλενὰρ εἶνε ἀληθινὸν εὕρημα διὰ τὰς κυρίας.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις εἰς ἅπαν σχῆμα καὶ μέγεθος εἰς τὰ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ:

ΔΗΜ. ΚΑΙ Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Φιλελλήνων 6 — Σόλων 108

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ „ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ„